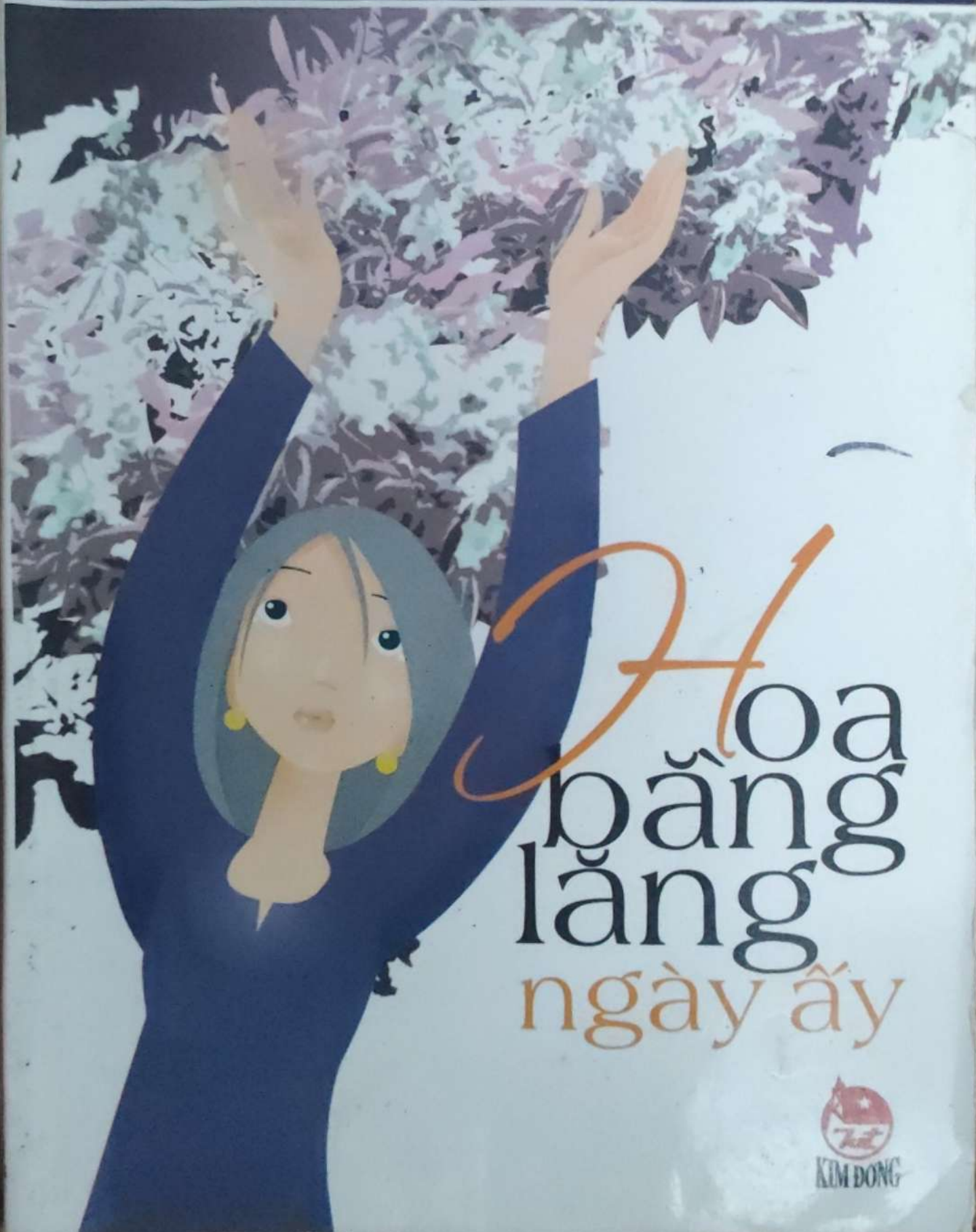


TỦ SÁCH TUỔI MỚI LỚN



Nguyễn Thị Thu Hà



Hoa
băng
lăng
ngày ấy



CÂY MÙA THAY LÁ

1 - Trầm ơi! Làm gì mà lâu quá vậy?
• Sáng sớm tinh lặng bị phá vỡ bởi giọng réo lạnh lốt của Nguyên. Trầm đang vuốt lại tà áo trước gương, giật mình quơ vội chiếc cặp. Trầm ló đầu ra khỏi cánh cổng. Ly giục:

- Đi lẹ cho rồi. Còn chần chờ gì nữa?

- Nhưng mà mặc áo dài kỳ kỳ sao á?

Trầm nhăn mặt, không hiểu sao hai nhỏ bạn của Trầm có thể tự tin vận bộ áo dài mới tinh mà đứng ngoài đường như vậy.

- Kỳ kỳ cái gì? - Nguyên nhướn mày - Kỳ một lần rồi lần thứ hai hết kỳ. Lẹ lên! Trễ giờ rồi nè.

Nguyên và Ly ung dung đi trước. Trầm khép nép cất từng bước nhỏ đi sau. Hai nhỏ bạn đi phía

trước nói cười rôm rả, lâu lâu quay lại réo Trầm rồi tiếp tục câu chuyện. Trầm đưa mắt nhìn mọi người. Mấy đứa nhỏ cấp 2 tung tăng với quần tây áo sơ mi, mấy chị lớp 11, 12 thì tự tin ra mặt. Trầm thầm rủa sao mình lại là học sinh lớp 10 cơ chứ! Trầm vừa đi vừa nhăn nhó, lại than vãn trong bụng. Đến khi khựng lại thì thấy hai đứa bạn đứng trước mặt:

- Mà y làm gì như bị táo bón vậy?
- Dạ thưa tiểu thư, sắp trễ giờ rồi ạ!

Nói rồi hai đứa kéo tuột Trầm đi làm Trầm la ơ ơ. Tới trạm chờ xe buýt, Nguyên sốt ruột xoay xoay chiếc ví trên tay. Ly lâu lâu nhìn vào trong túi xem có mẫu tin nhắn nào không. Trầm thì liên tục xem đồng hồ. Đúng là chẳng có việc chờ đợi nào dài hơn việc chờ xe buýt.

Nắng bắt đầu rọi lên đầu. Trầm đưa tay vuốt mồ hôi nói:

- Sao lâu quá ha!

Nguyên liếc Trầm:

- Kêu ca cái gì. Tại mà y mà lỡ chuyến trước, đi đúng như rùa.

Trầm xụ mặt:

- Tại lần đầu tiên mặc áo dài nên tao...
- Tại, tại, tại... Mà lúc nào cũng tại!
- Thôi đừng cãi nữa. Xe tới rồi kìa!

Giọng Ly vang lên cắt đứt tiếng căn nhắc của Nguyên. Ba đưa leo lên xe, cố gắng lắm mới tìm được một chỗ đứng an toàn. Đến nơi, ba cô lao xuống xe chạy hộc tốc về phía cổng trường. Nhưng dù cố gắng đến mấy thì lễ khai giảng cũng đã bắt đầu. Thừa lúc thầy chủ nhiệm không để ý, ba nàng nhanh chân chen vào hàng. Nhưng rốt cuộc cũng bị thầy xách tai ra:

- Sao đi trễ? Các cô coi nội quy trường là cái gì?

Cô Nguyên lém lỉnh và nàng Ly láu cá thường ngày cũng phải (giả vờ) khép nép trước thầy. Còn vẻ mặt Trâm thì càng thảm hại hơn.

- Dạ chúng em xin lỗi. Tại xe buýt...

- Tại cái gì? Các em có biết lễ khai giảng là...

Thầy quát to làm ba đứa giật nảy mình. May vừa lúc đó có tiếng micro vẳng lại:

- Lễ chào cờ bắt đầu.

Nếu không có lời giục của thầy phụ trách thì thầy chủ nhiệm dám biến lễ khai giảng này thành

giờ giáo dục công dân lắm. Thầy chốt lại, nghe chẳng có chút cảm tình nào:

- Phạt ba em chiều nay đi lao động.

- A...

Hình như chỉ có mỗi câu này là ba đứa nghe rõ ràng nhất. Thầy tròn mắt nhìn, ba nàng cúi thủ về hàng mà trong lòng thấy hận. Nhưng mà hận cái gì, hận ai cũng không biết nữa.



A! Đúng rồi. Nguyên và Ly đưa tay lên vỗ đầu cái bộp rồi lia tia nhìn xẹt về phía Trâm. Ngồi suy nghĩ cả buổi học đầu tiên cuối cùng tụi nó cũng tìm ra người nên hận. Còn ai ngoài cô Trâm tiểu thư này. Trâm tròn mắt nhìn hai đứa bạn, lo lắng:

- Làm gì nhìn tao dữ vậy?

- Làm gì hả? Cũng tại mày mà hai tụi tao chịu oan.

- Đúng. Không có mày tao và Ly đã phi đến trường từ tám hoánh rồi, chớ đâu phải đứng nghe thầy giảng đạo đến rục cả chân, còn bị bắt đi lao động. Mày phải bồi thường.

- Bồi thường cái gì?

Nguyễn nhìn Ly nở nụ cười ma mãnh rồi nói:

- Nghe nói phở trường này đúng siêu.

Ly nhìn lom lom vào mắt Trâm:

- Hai đứa tao bốn tô thôi.

- Hà?

Trâm giật nảy, nhỏ thừa biết đến khả năng “hấp thụ năng lượng” của hai đứa này. Trâm nhăn nhó:

- Tao làm gì đủ tiền.

Nguyễn mỉm cười:

- Mà có thể ngồi nhìn.

Rồi chẳng để Trâm nói thêm lời nào, Nguyễn và Ly kéo Trâm xuống căn-tin.

Ở căn-tin, Nguyễn vừa húp nước vừa huých cùi chỏ vào Ly.

- Gì? – Ly hỏi.

- Cái thằng đó nhìn mày dễ sợ.

Nguyễn vừa nói vừa nhếch mày về phía cửa căn-tin. Ly tò mò nhìn theo. Thấy Ly nhìn mình, “thằng đó” nở nụ cười. Chúa ơi! Nụ cười răng sún của hắn làm Ly suýt chết vì sặc. Nguyễn cười há

há. Ly vừa chùi miệng vừa tròng Nguyên:

- Tộp được rồi đó mày. Vui quá ha!

Rồi Ly đưa tay gọi thêm tô nữa. Nguyên ăn theo.

- Gọi giúp tao với!

- Tự đi mà gọi.

Ly liếc Nguyên, nó vẫn chưa hết cay cú vụ lúc nãy. Quay sang, bắt gặp Trầm đang chống cằm thở dài, Ly nói:

- Rảnh rồi quá ha! Hay kể tui tao nghe đi! Lúc nãy thầy “dạy” mình cái gì vậy?

Nguyên đón tô phở từ tay chị phục vụ, liến láu:

- Ủ ừ kể đi! Vui á!

- Làm ơn đi! Sắp chuông rồi đó - Trầm nhăn nhó nói.

Cuối cùng hai nàng cũng giải quyết nhanh gọn “chiến lợi phẩm” của mình. Nguyên húp cạn tô phở rồi xoa xoa bụng, cười tươi trong khi mặt Trầm thì như đóa hoa héo. Cụt hứng, Nguyên nói:

- Bộ mặt mày vậy ai mà nuốt cho trôi.

- Ủ, không trôi mà sạch trơn. - Ly chen vào

rồi nói với Trầm - Mày đưa tiền đây tao trả cho. Mày mà chen vào đó chắc hết cơ hội sống sót.

Trầm nào nề rút tiền đưa cho Ly. Sau mấy lần luyến tiếc rút đi rút lại cuối cùng tờ bạc cũng bị Ly giật lấy. Nguyên vừa uống nước vừa nhịp nhịp chân, cái mặt dễ bị người ta xông vào cấu xé. Lát sau Ly trở lại, quăng tờ bạc lại cho Trầm. Trầm vồ lấy ngay còn Nguyên thì hỏi:

- Gì dzậy?

- Có người trả rồi.

Nguyên khựng lại, rồi mắt sáng lên.

- Ai, tao biết ai rồi. Đó là...

Nguyên chưa nói hết thì đã bị Ly lao tới bịt chặt miệng khiến nó chỉ còn có thể ú ớ. Trầm sau khi vượt thẳng tờ bạc cho vào túi rồi mới ngẩng lên:

- Là ai?

Nguyên giằng tay Ly ra, thở hỗn hển:

- Bộ mày tính mưu sát tao hả?

- Ủi đó. Mày còn trêu tao, tao giết mày thật đó.

Nguyên phá lên cười, Ly vội đuổi theo. Trầm

chẳng hiểu mô tê gì, chậm rãi theo sau, vẻ mặt bớt căng thẳng vì tờ bạc cuối cùng đã không ra đi như nó tưởng. Ba đưa về lớp học. Nguyên khoác vai Trâm:

- Tiểu thư nè, cô phải cảm ơn Ly đó nha. Nhờ sắc đẹp nghiêng trời đổ đất của nó mà cô mới giữ được tờ bạc của mình đó.

- Vậy hả? - Trâm tròn mắt hỏi với giọng ngớ ngẩn. Nguyên cười khoái chí còn Ly thì chẳng còn hơi sức đâu mà đuổi bắt con khỉ kia nữa, chỉ biết trừng trừng nhìn Nguyên.



Trưa trời nắng (cũng may là không gắt, chứ nếu không Nguyên và Ly sẽ nhieć Trâm đến lúc trời mọc sao mới thôi) ba đưa vác ba cây chổi ra phía sau trường học. Thầy giám thị đang đứng cùng với hai tên con trai, chắc cũng bị phạt như ba đứa nó. Thầy nói, giọng ồm ồm:

- Năm đứa làm chung nhá! Sạch mới được về.

Thầy chấp tay bỏ đi. Kiệt chỉ tay về phía bên trái:

- Ba bạn làm sạch bên kia nha. Hai đứa tui

bên này.

Nguyên nhìn về phía bãi cỏ bạt ngàn phơi mình dưới nắng rồi quay lại, trợn mắt:

- Nè, nghĩ sao phân công khôn quá dzậy?

Ly lên tiếng:

- Ủa. Đàn ông con trai gì mà đùn đẩy hết cho con gái vậy?

- Nhưng mà bên bạn nhân lực nhiều hơn - Kiệt cố cãi.

- Nhiều hơn nhưng yếu hơn. Đừng có ky bo, tính toán như vậy.

- Tui...

Kiệt sấn tới, vẻ như phải thắng trong cuộc phân công này. Nhưng Nam, thằng bạn nó đã nín tay nó lại.

- Thôi cũng được. Hai đứa tui sẽ làm bên đó.

Kiệt bị Nam kéo đi cùng với bộ mặt nhăn nhó. Nguyên và Ly hếch mặt vẻ đắc thắng rồi cùng với Trầm hăng hái làm sạch bãi cỏ nhỏ xíu. Xong xuôi ba đứa ngồi xuống dưới bóng mát của gốc cây ngồi nghỉ. Kiệt "bán mặt cho đất, bán lưng cho trời", vừa nhổ cỏ vừa làm bầm. Tiếng cười của mấy cô chốc chốc vang lên càng làm hấn

thêm tức tối.

Mất một lúc lâu mọi việc mới xong xuôi, hai thằng thả người xuống gốc cây hỗn hển thở. Mồ hôi ướt trán, lấm tấm trên lưng áo. Nguyên nhếch mày:

- Ê, học lớp nào vậy?

- 10A9 – Nam trả lời.

Ly nhồm lên:

- 10A9? Tụi này cũng 10A9 nè.

- Ủa? Vậy sao không biết ha.

Vẻ mặt Trầm thộn ra, trông ngu ngu (cái này là Nguyên thấy vậy!). Nguyên đánh vào vai Trầm:

- Có gì đâu khó hiểu. Mới học có một buổi thôi mà.

Cả bọn cười cười, nhưng thật ra Nam và Kiệt đã nhận ra ba cô trước đó. Khi sáng tụi nó cũng bị muộn, cũng bị đứng nghe thầy giáo huấn, nhưng không ngờ là còn có người đi muộn hơn cả hai tụi nó. Ly hỏi:

- Mệt không?

Kiệt nhếch môi:

- Không mệt mới lạ đó.
- Hai cậu giỏi ghê!
- Chứ sao! - Kiệt ưỡn ngực - Hai tui tui là Nam Kiệt, là nhân tài nước Nam mà.

Ly chỉ định nhìn một chút coi như cảm ơn nhưng không ngờ hấn phách lối như vậy. Ly gắt:

- Nhân tài, nhân tài cái con khỉ! Có là nhân bánh bao ấy.

Nguyên đang dựa lưng vào gốc cây, bật dậy:

- Ủa, ý kiến hay đó. Nhưng mà nhân bánh dừa ngon hơn. Trước trường mình có bán kìa! Hay là tui mình đi ăn đi!

- Không được – Trầm lên tiếng – Trời nóng như thế này ăn kem là tuyệt nhất.

- Ủ...

Thấy Nam định mở miệng, Kiệt vội lời tuồn tuột hấn đi:

- Xin lỗi nhé! Tui tui còn có việc bận, phải về gấp.

Trầm nhìn theo bóng hai anh bạn mới rồi nói:

- Bộ có chuyện gì gấp lắm sao mà chạy nhanh dữ vậy ha?

Nguyên lại đánh vào vai Trâm:

- Mà mày khờ vừa thôi. Hai tụi nó sợ phải trả tiền cho tụi mình đó mà.

Ly vác cây chổi lên vai:

- Thì thôi, cần quái gì tụi nó. Tự thân vận động vậy.

Nguyên và Trâm cũng đứng lên theo, kéo nhau vào quán kem quây tung bùng.



Mày thích làm từ thiện quá ha! Nghĩ sao đòi đi ăn với ba con yêu đó vậy?

Kiệt tu một hộp nước lạnh, chỉ trích Nam. Nam nói:

- Thì có gì đâu. Đi chung coi như là kết bạn.

- Học chung lớp, không kết cũng thành bạn nữa kìa! Mày làm ơn chọn bạn mà chơi đi. Ba con yêu đó ăn như trâu... kệt!

Kiệt lại bắt đầu chiếu phim than thở. Tập một là:

- Jesse vừa ra album mới. Mày không trả tiền phở cho mấy nhỏ đó thì giờ có tiền cho tao mượn rồi.

- Tại tao thấy Trầm tội tội. Nhìn là biết ngay bị hai nhỏ kia ăn hiếp.

- Kệ nó chứ. Ăn cái gì mà ngốc quá không biết (chiếu tiếp tập hai!). Tiền nhà trọ, tiền học phí sắp đóng rồi. Cho dù nhà mày giàu, có dư dả tiền thì cũng phải biết tiết kiệm để dành tiền cho tao mượn chứ. Anh em với nhau mười mấy năm không quan tâm, lại đi lo cho mấy nhỏ xa lạ.

- Thôi được rồi – Nam khoác vai Kiệt – Cứ này ba má tao gởi tiền lên, tao mua tặng hẳn cho mày cái đĩa của Jesse luôn, ok?

Kiệt cười hì hì. Nắng tháng chín trong veo như những đôi mắt, những tiếng cười của những cô cậu học sinh mới bước vào ngưỡng cửa cấp ba.



2 Trầm ra khỏi nhà với bộ mặt còn ngái ngủ. Hôm nay Nguyên và Ly có phiên trực nhật nên chắc hai nhỏ đông thẳng rồi, có thêm gọi Trầm một tiếng nào đâu.

Trầm đứng trong xe buýt, tay nắm vào vòng an toàn ở trần xe, gật gù như người thiếu ngủ trầm trọng. Tối qua mơ thấy gì nhỉ? Để nhớ xem. À, ra rồi. Tối qua...

- Chào Trâm!

Một giọng nói như reo vang lên làm cắt đứt mạch suy nghĩ của Trâm. Trâm quay lại, ra là Nam, cậu bạn mới. Nam cười:

- Trâm hay đi chuyến này hả?

- Tùy thôi.

Trâm đáp. Chợt có tiếng chen vào:

- Tùy vào việc "nướng" đến hồi cháy hay khét chứ gì.

Ai nói vậy nhỉ? Nghe giọng quen quen. Cuối cùng thì cái đầu chôm chôm của Kiệt cũng lộ ra sau hàng chục người đang chen lấn nhau trên xe buýt. Cái thằng này, chưa tới nơi đã lên tiếng. Trâm chỉ cười cười, thấy hơi quê quê, rửa thầm hai nhỏ bạn. Giá như chúng ban long ân, gọi Trâm một tiếng thì đâu chạm mặt hai thằng quý này.

Như đọc được tâm trạng của Trâm, Nam lườm Kiệt thật bén nhưng thằng này cũng không vừa. Hắn đang tức tối. Tự dưng ngồi trên ghế êm ái, thoải mái như vậy không chịu lại đứng lên, chen đến hết hơi để đến gần nhỏ tiểu thư này.

Trâm cũng chẳng quan tâm đến gì nữa. Mặc

dù Nam đứng cạnh nói cái gì đó huyền thuyên nhưng Trầm chẳng nghe thấy chút gì. Trầm đang nhớ lại giấc mơ đêm qua. Đêm qua, một chàng hoàng tử cuối bạch mã đến cung điện của Trầm. Trời ạ, lãng mạn chết đi được. Đến lúc Trầm định nhận đóa hoa từ tay chàng thì cũng vừa lúc chổi lông gà liên tục quất vào mông. Thế là vỡ mộng. Nhưng mà không sao, Trầm mơ thấy giấc mộng này hàng chục lần. Nếu có duyên thì chắc chắn tối nay lại thấy. Trầm sẽ cố gắng quay nhanh đến đoạn tặng hoa và đoạn sau nữa. Chà... chà... Trầm vừa mơ mộng vừa cười thầm một mình.

- Nè! - Chợt Nam vỗ vai Trầm làm Trầm sực tỉnh - Đến trường rồi!

- Ừ.

Trầm bước xuống xe, chợt khựng lại khi nhận thấy một chàng trai. Ôi, chúa tôi. Giống. Giống quá! Giống ai? Ai nữa? Hoàng tử của Trầm chứ ai? Trầm lao theo chàng trai ngồi trên con Nouvo đỏ. Nam đuổi theo Trầm. Kiệt chạy theo Nam. Mệt đến đứt hơi cũng chẳng ai đuổi kịp ai. Trầm dừng lại thở hổn hển, Nam cũng đứng lại thở dốc, còn Kiệt thì lết đệt đằng sau y như con ốc sên thiếu oxy. Nam vừa thở vừa hỏi:

- Trâm đuổi theo ai mà chạy dữ vậy?

- Không... Không có ai - Trâm trả lời trong những hơi thở gấp.

- Vậy đến trường được chưa?

Kiệt hét lên, chẳng thể tin đó là giọng của một bộ mặt bị trúng gió. Kiệt hết chịu nổi rồi. Đứng chen lấn trên xe buýt suýt ngạt thở, vừa xuống xe đã phải chạy marathon. Đúng là một lũ khùng. Ơ, mà có ai bắt nó làm đâu. À, mà phải rồi. Vì nó với Nam là anh em tốt và vì cái album của Jesse trong tương lai nữa chứ.

Chuông reo vào tiết. Thầy giáo sổ điểm, đối với Kiệt y như bản án tử hình. Hắn cúi đầu gần sát bàn, lấy quyển sách Toán che đằng trước, lòng cầu mong tên của nó biến mất trong cuốn sổ điểm của thầy thì trưa nay nó thề chỉ ăn 4 chén cơm thôi.

- Phan Chương Kiệt!

Giọng thầy vang lên chắc nịch. Đầu Kiệt đánh "rầm" xuống bàn. Ôi, thôi rồi lượm ơi! Thế là hết. Hình như lời cầu nguyện của Kiệt chưa đủ chuẩn. Lẽ ra nên thề là chỉ ăn ba chén rưỡi thôi.

- Phan Chương Kiệt!

Kiệt đành thất thểu lên bảng sau khi nghe

thầy gọi tên lần thứ hai. Thầy kiểm tra vở tập rồi nhìn Kiệt:

- Em chưa làm bài tập?
- Dạ thưa thầy, lần sau em...
- Cơ hội không có lần hai. Về chỗ, không điểm.

Giọng thầy lạnh lùng như đá cục. Kiệt đón cuốn tập từ tay thầy thất thểu về chỗ. Giờ ra chơi, Nam quay sang khều vai Kiệt.

- Nè, sao không làm bài tập.

Kiệt liếc sang, hình như từ khi quen Trầm đến giờ Kiệt luôn nhìn Nam với ánh mắt đầy lửa như vậy.

- Tại mày hết đó! Đi sớm không chịu lại bày đặt dừng chờ Trầm. Nếu đến lớp sớm hơn thì tao đã có thời gian làm bài rồi. Má ơi, một cái trứng ngỗng. Mà là trứng nhiễm H5N1 nữa chứ. Phen này hết phương cứu chữa rồi.

Nam chỉ biết thở dài. Ở nhà không lo làm bài tập, cứ ỷ y đi học sớm lên lớp chép bài của bạn rồi còn to mồm. Mà dẫu Kiệt sai 100% nhưng Nam cũng có (dám) cãi lại đâu. Vì từ khi quen biết Trầm đến giờ, mọi thứ trong cuộc sống của hai

đưa đều bị đảo lộn. Kiệt thì không thể chấp nhận điều đó nên im lặng nghe Kiệt chửi là cách Nam... trả ơn bạn.

Cạnh cửa sổ, Trầm đang chống cằm thả hồn theo áng mây ngoài trời. Đang suy tư gì vậy ha? Còn gì đáng suy nghĩ hơn khi vô tình gặp người trong giấc mơ trên phố? Trầm cứ luôn mơ ước có một hoàng tử đến với cuộc đời Trầm, bảo vệ và yêu thương Trầm. Phải chăng định mệnh đã bắt đầu sắp xếp? Rồi Trầm phải làm gì để gặp lại người ấy? Hay cứ chờ mong một ngày đẹp trời, điều kỳ diệu như lúc sáng lại xảy ra?

Ở bàn trên, Nguyên và Ly đang chăm chú đọc tin nhắn trong di động rồi chốc chốc phá lên cười làm thằng Vũ đang ngủ gật phải tốn mất hai giây quý báu để càu nhàu. Ba đứa ở chung xóm chơi với nhau từ hồi tiểu học, cùng nhìn nhau tè dầm, cùng nhìn nhau trưởng thành. Thân thiết vậy đó, nhưng Trầm nào dám kể giấc mơ của mình cho hai nhỏ bạn nghe. Đảm bảo là chưa hết tập đầu chúng nó đã thét lên rồi chạy đi đá cầu với tụi con trai, lại còn cười vào mũi Trầm nữa ấy chứ. Có mấy lần Trầm nói chuyện hơi lãng mạn (nhớ là chút xíu thôi đó nha!) vậy mà hai nhỏ cứ chế lên giễu xuống, hỏi "Sao ngày xưa ba mẹ mày

không đặt tên cho mày là Mộng Mơ ha?". Nhưng thực lòng là Trầm rất muốn tâm sự cùng ai đó giấc mơ thầm kín của mình. Hai nhỏ kia thì bị thê đỏ rồi. Trầm đưa mắt nhìn mọi người trong lớp. Ai đây? Tất cả đều rất xa lạ với Trầm. Tia nhìn của Trầm dần dần chạm đến "tọa độ" Trương Thành Nam. Nam nở nụ cười. Bất gặp Nam đang cười với mình, Trầm thoáng giật mình. Cha, nụ cười đẹp dễ sợ (giờ mới bắt đầu nhận ra) và đôi mắt nhìn Trầm một cách hiền lành và dễ mến. Trầm cười đáp lại rồi ngược mắt lên trần nhà. Tâm sự với Nam á? Được không ta? Mà con trai là chúa thực tế, biết đâu hấn lại cười hơn cả Nguyên và Ly cộng lại thì xí hổ chết.



3. - Ê!

Trầm đập tay xuống bàn, Nguyên và Ly đang giành nhau chơi game. Cuộc chiến game đang máu, thế là vẫn trả lời không ngược lên:

- Gì?

Trầm thở dài:

- Bữa nay hai đứa mày không có phiên trực nhật mà cũng bỏ mặc tao đi học trước là sao?

- Ê, ê... Chạy qua góc phải. Giáng tuyết chiều đi! Trời, yếu thế?

- Mày ngon ha! Đừng quên đây là level 10 đấy!

Nguyên và Ly hăng say với cuộc chiến mà chẳng thèm để ý đến Trầm. Trầm cười gằn:

- Nè, tui mày có nghe tao nói gì không vậy?

- Á, nhanh lên! Coi chừng chết kìa! Trời! Thôi, đưa đây!

Nguyên cúi kính giật lấy cái máy, ngồi bấm một mình. Ly ngược lên:

- Nghe chứ sao không nghe? Nhưng lát nữa trả lời - "Cuộc họp báo" sẽ diễn ra tại căn-tin.

Trầm nhìn Ly dò xét:

- Mày bị đứt dây thứ mấy vậy?

Rồi Trầm vác cặp về chỗ ngồi, lấy cuốn sách Văn ra ôn lại bài thuộc lòng. Bàn trên, Nguyên và Ly vẫn đang hăng say với trò chơi mới, vẫn cãi nhau chí chóe như hai mụ bán thịt. Trầm kêu lên:

- Ê, bữa nay kiểm tra một tiết Công dân đó. Hoàn thành nhiệm vụ chưa?

- Há? - Ly tròn mắt - Tuần sau kia chứ!

- Ủ - Nguyên cũng trình ra bộ mặt (vờ) ngây thơ (vô số tội) - Tao nhớ tuần sau mà.

- Trời ơi! - Trầm đập cuốn sách xuống bàn - Tuần sau cái con khỉ! Vậy là chết cả đám rồi.

- Trời! Tao đảm bảo những câu hỏi của cô đều nằm trong phần mày học. Yên tâm đi!

Giọng Nguyên bình tĩnh như bao lần nó vẫn thế. Trầm bực mình xếp cuốn Văn lại, chẳng còn tâm trí đâu mà ôn với luyện. Rõ ràng là hai nhỏ kia muốn trốn tránh trách nhiệm nên mới vo tròn mắt hỏi "Tuần sau kia chứ?". Thật là chẳng ra làm sao!

Chuông reo vào tiết. Thầy chủ nhiệm cũng là giáo viên dạy Văn bước vào lớp. Giờ Văn mà gào bài thì lớp học phải là im phăng phắc. Ai nấy nín thở rồi bất chợt thở phào nhẹ nhõm khi thầy gọi tên Trầm. Gọi ai chứ Trầm thì chắc chắn nắm điểm cao trong tay. Trầm tự tin đọc một mạch bài thơ. Nhưng đến một đoạn sao ngập ngừng vậy? Hậu quả của việc chưa ôn kịp bài đây mà. Trầm cau mày, cắn môi và cố nhớ. Nguyên và Ly đưa mắt nhìn nhau. Nam cũng lo lắng không kém. Chợt Nam len lén hươ tay múa chân, cố gắng ra hiệu nhắc bài cho Trầm.

- Nam!

Chợt thầy gọi lớn làm Nam mất hồn. Nam đứng lên.

- Em làm gì như con khỉ vậy?

Có tiếng cười khúc khích, Nam gãi gãi đầu rồi ngồi xuống sau khi thầy cho phép. Nhờ Nam nhắc bài, Trầm đọc tiếp bài thơ và đạt điểm cao. Trầm về chỗ ngồi, trong đầu không hề có ý nghĩ là sao mình lại hiểu được những hành động ngô nghê của Nam như vậy.

Giờ đổi tiết, Nguyên quay xuống Thụy, người ngồi chung bàn với Trầm:

- Ê, gạo hết Công dân chưa?

- Tàm tạm.

Thụy đáp khe khẽ. Cái "tàm tạm" của Thụy chắc cũng gần hết phần cô giao rồi. Ly cười:

- Cậu với Trầm đều "tàm tạm" thì hai đứa tui nhớ rồi.

- Đừng có hòng.

Trầm cãi lại, Thụy cũng định mở miệng nhưng Ly đã trùng mắt. Cái trùng mắt ghê quá làm Thụy xui xuống. Thụy thì thuộc dạng đứng

hiền. “Con giun” của Thụy xéo mãi lâu lâu cũng muốn quần nhưng chưa kịp quần thì ánh mắt của Nguyên và Ly như muốn nuốt tươi nó.

Đưa tay vuốt mồ hôi cái nào! Bài cô ra ba câu, một câu nằm trong phần của Nguyên nên giờ có hỏi Trầm thì cũng vô ích. Ly quay xuống bàn dưới, thì thào.

- Ê, Thụy, câu hai sao?

Thụy nhăn mặt:

- Xui quá! Câu này Thụy chưa học.

- Xời.

Ly nạt khế Thụy, cứ như Thụy có lỗi với nó nhiều lắm. Trầm chống cằm thở dài, lòng thầm rửa nhỏ Nguyên. Chợt Ly nhìn Trầm, hất đầu về phía bàn của Nam và Kiệt. Trầm quay xuống, Nam đang chép lia lịa và vận tốc mắt của Kiệt còn nhanh hơn cả vận tốc ánh sáng (nói nhỏ, nó đang chép bài của Nam). Trầm quay lên lại, lắc lắc đầu. Ly liếc Trầm một cái, nhỏ này lòng tự ái lúc nào cũng to bè. Ly ném giấy xuống bàn Nam rồi ngồi chờ. Kiểm tra Công dân thì dân tình chia làm hai giai cấp: một là chép bài của bạn, hai là chép từ vở ra, số tự làm còn lại chỉ đếm trên đầu ngón tay. Vì

cô Hiền dạy Công dân khá là hiền và dễ tính.

Trầm lại thở dài, ngồi chờ như hạn chờ mưa. Bên cạnh, Thụy đang loay hoay với cái bút máy tắc mực. Nó ráy, ráy và... Ôi thôi, một vệt mực dài ngoằng nằm gọn trên chiếc áo trắng của Ly. Trầm buột miệng kêu lên:

- Á!

- Suyt!

Thụy đưa ngón tay trở lên môi, rồi chấp tay xá Trầm, vẻ mặt tội đến là thương. Trầm gật gật đầu, đau khổ thay cho nỗi đau của nhỏ bạn. Thụy ôm đầu, thế nào với tội trạng này Thụy bị bầm một mắt là ít.

Nam chép bài vào giấy rồi chuyển lên cho Trầm. Ly giật lấy rồi cùng Nguyên hí hoáy chép. Trầm chẳng buồn giật lại, còn Thụy thì đương nhiên không dám, nhất là sau vụ "phạm tội" vừa rồi.

Chuông reo hết giờ, Nguyên và Ly nộp bài rồi vươn vai sáng khoái. Nhìn mặt hai nhỏ kia, cướp thành quả người khác mà còn tinh tướng. Chợt Nguyên la lên:

- Ê, Ly. Sao áo mày dính mực nhiều quá vậy?

Ly nhảy dựng lên, cố quay đầu lại phía sau để nhìn.

- Đâu, đâu? Mực bút máy hả?

- Ừ.

Ly ném tia nhìn về phía Thụy, hấn đang co ro nơi góc bàn, run cầm cập như người giữa đời tuyết mà mặc mỗi chiếc áo may ô. Ly hét lên:

- Ê, nhỏ kia!

Vừa nói Ly vừa phi ngay đến bàn Thụy. Thụy giật mình ngẩng lên:

- Thụy xin lỗi, tại bút máy, nó...

Ly đánh lên đầu Thụy:

- Tại, tại cái đầu cậu. Đã to đầu còn dùng bút máy, dùng bút bi như tội tở thì làm gì có chuyện này. Bữa nay mà...

Ly xắn tay áo lên, định lao tới nhưng Thụy đã lao đầu chạy. Ly đuổi theo nhưng Trầm đã gọi lại.

- Thôi bỏ đi. Hai cậu nói giờ ra chơi họp báo mà.

Nguyễn và Ly sực nhớ ra, à ừ rồi theo Trầm xuống căn-tin.



- Cái gì?

Trầm hét lên làm mọi người đều tò mò quay lại nhìn.

- Chưa già đã lắm cảm sao? Tụi tao nói từ giờ tụi tao không rủ mày nữa. Tụi mày dậy mà đi học.

- Trời! - Mặt Trầm nhăn nhúm vì khổ sở - Chúng mày nữ đối xử với tao thế sao?

- Lần nào gọi mày cũng rất khô cả cổ. Có khi tụi tao trễ học vì mày. Mày nữ đối xử với chúng tao thế sao?

Ly nhại lại câu của Trầm. Trầm nhồm lên định nói gì thì Nguyên đã lên tiếng trước.

- Tụi tao làm vậy là muốn tốt cho mày thôi. Cứ ỷ y có tụi tao. Mày phải tập thói quen dậy sớm chứ?

- Thôi! - Trầm giơ bàn tay lên - Đủ rồi! Đừng có biện hộ nữa. Tùy chúng mày. Tao cũng chẳng cần!

Trầm hét lên rồi dùng dùng bỏ ra ngoài. Nguyên và Ly gọi theo nhưng vô ích. Trầm vừa đi vừa vung chân đá những lớp lá khô. Bực mình, bực mình chết đi được. Ôi, bạn bè. Thiêng liêng, cao quý làm sao hai tiếng bạn thân. Thế mà giờ



những người bạn thân lại đối xử với Trầm như vậy đây. Trầm nhăn mặt, thở dài. Kiểu này chắc Trầm đến lớp trễ trường kỳ qua. Sao ông trời lại nhần tâm với Trầm như thế chứ? Hai con trời đê. Kiểm tra, ăn uống, chơi bời... Trầm đều hào phóng với tụi nó. Vậy mà... Trầm rửa cho nhỏ Ly không đi vệ sinh được một tuần, cho nó mắc... ung thư chết quách đi. Còn Nguyên hả, nguyên cho...

- Trầm sao vậy?

Đó là giọng của Nam, hấn lên tiếng sau khi làm đuôi Trầm một lúc lâu. Trầm giật mình, thoáng bối rối như bị người ta bắt quả tang cô đang nguyên rửa người khác. Trầm cười gượng:

- Không sao.

- Có chuyện gì Trầm nói đi mà.

Trầm nhìn Nam. Ôi, kể ra thì xí hỏ chết. Chỉ vì lo lắng mình không dậy sớm đi học được nên đâm ra căm thù hai nhỏ bạn. Nói vậy sao? Nhưng cuối cùng thì Trầm cũng kể cho Nam nghe, không hiểu sao lại vậy nữa. Nghe xong, Nam cười:

- Không sao, Nam có thể giúp Trầm mà.

- Bằng cách nào?

- Nam sẽ gọi điện cho Trâm vào mỗi buổi sáng để đánh thức Trâm.

Trâm xụ mặt:

- Thôi. Ba cái đồng hồ báo thức, mẹ của Trâm cùng với chiếc chối lông gà cũng chẳng ăn thua gì.

Trâm buột miệng nói, nói xong mới thấy mình ngốc. Nam lại cười:

- Hay là vậy đi. Mỗi sáng Nam sẽ gọi điện thoại rồi chờ Trâm trước cổng. Nam sẽ chờ đến lúc Trâm ra mới thôi.

- Lỡ Trâm không dậy được, Nam trễ học thì sao?

- Nếu Trâm không muốn vậy thì nghe điện thoại của Nam xong, Trâm phải dậy ngay. Còn không thì Nam trễ học cùng Trâm chứ sao?

- Thôi không được đâu. Mà chuyện đó để tự Trâm giải quyết vậy. Cảm ơn Nam, nhưng Nam không cần phải... mạo hiểm như vậy đâu.

- Không, Nam quyết rồi. Vậy ha! Bắt đầu từ sáng mai ha!

Nam nói rồi bỏ chạy, Trâm gọi theo cũng chẳng được.

Giờ ra về, Nam đi song song bên Kiệt, nói:

- Tao định mua xe đạp.

- Ờ, ý hay đó.

Kiệt đồng ý ngay, nhìn vẻ mặt hí hửng của Kiệt, dù đau lòng lắm nhưng Nam cũng phải nói.

- Nhưng tao không chở mày được. Mày tự đi xe buýt đi.

Kiệt chưng hửng quay sang nhìn Nam. Hấn nhú mày:

- Không chở tao thì mày chở ai, hở thằng ấm?

- Tao... tao đi với Trâm.

- Cái gì?

Kiệt hét lên nghe như tiếng sấm. Nó nhìn lên trời... Trời ơi, trời ngó xuống mà coi. Anh em với nhau mười sáu năm trời đó. Giờ nó có xe đạp không chở tui đi mà chở một con nhỏ lạ hoắc lạ hươ. Sao ông không sai Thiên lôi nện cho nó một búa cho rồi.

- Tao cũng đâu muốn vậy đâu. Mày là bạn tao thì phải thông cảm cho tao chứ.

Nam khổ sở nói. Kiệt nhìn lăm lăm vào mặt Nam:

- Nhưng tại sao chứ? Nó chứ có phải là chủ của mày đâu.

- Ủ, thì Trầm là bạn tao nhưng là... cô chủ của trái tim tao rồi.

- Hả? Mày cảm nó?

Kiệt hét lên làm Nam phát hoảng vội đưa tay bịt mồm nó lại. Kiệt giằng tay Nam ra. Nó liếm môi, rồi nói:

- Cho nên mày lên kế hoạch "cưa" nó à?

- Không nghiêm trọng như vậy. Tao chỉ muốn tiếp cận nhiều hơn với Trầm, tao nên một tình bạn thân hơn và sớm hơn thôi. Mày là bạn tốt của tao mà, mày phải giúp đỡ tao chứ, đúng không?

- Bỏ xừ mày đi!

Kiệt nạt vào mặt Nam rồi bỏ đi trước. Nó làm sao mà chịu nổi khi chấp nhận một điều rằng bao nhiêu thứ tốt đẹp từ nay sẽ dành hết cho con nhỏ xa lạ ấy. Nam định đuổi theo nhưng đã bị Nguyên và Ly kéo tai lại:

- Ê, ê. Định chạy làng hả?

Nam nhăn nhó:

- Đâu có đâu. Đây nè, hai cậu thả ra rồi tớ lấy

cho chú.

Nguyên và Ly buông tay ra. Nam rút trong cặp ra hai tấm vé live show Đan Trường cho hai cô. Hai nàng vội chụp lấy, hôn chùn chụt. Dù không muốn làm rạn nứt chút xíu tình bạn với Trâm nhưng "tất cả vì tình yêu em dành cho anh Bo" nên hai nàng đã cắn răng chấp nhận lời đề nghị của Nam: không đi học cùng Trâm nữa, tạo điều kiện cho Nam chở Trâm đến lớp thường xuyên. Và phần thưởng dành cho hai nàng là tấm vé này, giá không mềm chút nào. Ôi, khi con tim bắt đầu rung rinh, thì biết bao nhiêu là biến động sẽ xảy ra.



4 Tiếng chuông điện thoại reo vang đột ngột nhưng cũng chẳng làm Trâm giật mình. Sau tiếng chuông thứ sáu, Trâm mới quay tay mò mò ống nghe. Giọng Nam sang sảng:

- Trâm hả? Dậy đi học.

Rồi cúp máy. Sao cơ? Ai lái nhái cái gì ấy nhỉ? Trâm chẳng buồn quan tâm nữa. Như người vô thức, Trâm gác bừa máy điện thoại và tiếp tục ngủ, say sưa và ngon lành như một đứa trẻ con.

Một lát sau, mẹ đã lên tới phòng nhưng không phải cùng với chiếc chổi. Mẹ lay Trầm:

- Nè Trầm. Có ai đang đợi con dưới nhà kìa.
- Ai ạ? - Trầm vùi đầu vào chiếc chăn.
- Mẹ không biết. Một cậu con trai.

Trầm bật dậy như chiếc lò xo hỏng. Một cậu con trai? Nam á? Trầm lao ra khỏi giường, làm vệ sinh, thay quần áo. Mẹ nhìn theo ngạc nhiên, rồi mỉm cười. Hình như con gái bà sắp lớn rồi thì phải.

Trầm vừa đánh răng vừa cầu nhàu trong bụng. Trời ơi, thằng này... Sao mà nói là làm liên vậy không biết. Bắt tui phải... dậy sớm như thế này. Trầm xuống nhà với một bộ mặt tươi tắn. Nam ngồi trên chiếc xe đạp chờ sẵn, cười còn tươi hơn:

- Chào buổi sáng.

Trầm phụng phịu mặt:

- Nam có cần phải làm như vậy hông?
- Thì Nam đã nói rồi mà. Thôi, lẹ lên kéo trễ.

Ngồi sau xe Nam thật thoải mái. Gió sớm thổi mát rượi cả mặt. Chẳng bù với những ngày ngồi trên xe buýt, nóng rực và ngột ngạt kinh khủng.

Nam và Trầm đến lớp vừa lúc chuông reo. Nguyên và Ly nhìn nhau cười... nham hiểm. Ai lại không biết Nam nhà ta lại dính chương thần Cupid. Đâu phải hai cô xem tình bạn thuở ấu thơ nhẹ hơn tình yêu với anh Bo ở tận đầu tận đuôi. Đâu phải hai cô không biết được những giấc mơ thầm kín của Trầm. Thì chẳng phải hai cô đang giúp Trầm đi tìm chàng hoàng tử đó sao? Vừa giúp được Nam, giúp được Trầm lại được xem thần tượng bằng da bằng thịt. Tiện cả ba đường, dại sao không làm? Cả Kiệt cũng biết rõ Nam đang bị "cắm", nhưng nổi hậm hực của nó dành cho thằng bạn vẫn không sao nguôi ngoai.

Trầm đi về chỗ ngồi, nhìn bộ mặt cười cười của Nguyên Và Ly, Trầm thấy thật bức bối. Nguyên quay xuống.

- Đi xe đạp sướng ha!

- Vừa không mất tiền lại mát mẻ. Chà...

Ly đế vào. Trầm ném quyển sổ về phía Ly:

- Sướng sướng con mắt tụi mày ấy.

- Ê, tao thấy thằng Nam nó tốt với mày dễ sợ.

- Thì Nam vốn dĩ tốt mà.

Trầm đáp lại. Ly gật gù:

- Nhưng mà với mày thì nó tốt nhất.

- Dạ thưa chị, cũng bởi hai chị bỏ rơi em nên Nam mới giúp em.

Nguyên và Ly chưa kịp nói gì thì thầy vào lớp. Ủa, mà sao nhỏ Trầm càng ngày càng mồm mép, cứ cãi đôm đốp lại Nguyên với Ly. Vẻ dịu dàng, hiền lành thường ngày của nó đâu mất rồi nhỉ?

Giờ ra về, bộ ba cô gái tung tăng đi trước, nhắm thẳng quán kem mà tiến. Phía sau, Nam vẫn năn nỉ Kiệt. Quái, hắn là con trai mà sao giận dai thế không biết.

- Thôi đi ăn kem đi. Bữa nay tao bao.

Hơ, nói câu này có thừa không? Lần nào đi ăn cái gì Nam lại không “phủ sóng toàn phần”. Vì nhà Nam khá giả hơn và nó thương bạn nó chết đi được. Thế nhưng khi Nam có nỗi khổ của mình thì Kiệt chẳng chịu hiểu cho. Cái gì Nam cũng dành cho Kiệt, chỉ có mỗi cái yên sau xe đạp là không. Thế thôi mà nó cũng giận như giận người yêu quen tặng sô cô la cho nó vào lễ tình nhân.

Trong quán kem, ba cô nàng vừa mút kem vừa cười khanh khách. Mới thấy bóng Nam và

Kiệt, Ly đã đưa tay vẫy:

- Ê, tới đây nè.

Nam và Kiệt ngồi xuống ghế. Cả bọn vừa ăn kem vừa chuyện trò. Lúc Nam đang thanh toán tiền, Nguyên và Ly kéo Kiệt ra một góc:

- Ê, làm gì mà mặt cậu như bị ai đánh vậy?

- Tạo cơ hội cho hai người họ đi!

- Nhưng mà tôi có cảm giác tôi đang mất đi một người bạn.

- Thì tội tớ cũng vậy nè!

- Thôi đi, hai bà á? Nói xạo cũng không biết cách.

Kiệt vừa nói vừa liếc, nó đã biết đến cái vụ Nguyên và Ly nhận hối lộ của Nam. Nguyên chống nạnh:

- Nè, cậu nói vậy là sao? Bộ khinh tụi này không biết quý trọng tình bạn hả?

- Coi chừng ăn đòn đó!

Ly thu nắm đấm lại, chen vào. Kiệt đứng dưng:

- Đã sai lại bao biện. Thôi, tôi không nói với hai bà nữa. Đó thích cái gì thì đây chiều. Tạo cơ

hội thì tạo cơ hội. Có gì đâu to tát.

Nhìn cái mặt Kiệt kia, tức không chịu được. Nguyên và Ly định sẵn tới ra đón thì Nam đã dắt xe ra cùng với Trâm. Nam nói:

- Thôi, mình với Kiệt về trước ha. Chào mọi người.

Nguyên và Ly đưa tay lên vẫy vẫy:

- Chào.

- Bye nhé!

Kiệt phi lên chiếc yên sau, Nam chở vút đi. Nguyên và Ly nhìn theo lăm lăm:

- Bữa nào phải đánh cho nó một trận bầm dập vào.

- Đánh ai?

Trâm đứng phía sau lưng hỏi tới làm cả hai giật mình.



Hôm sau, hôm sau và những hôm sau nữa, Trâm và Nam vẫn đến lớp với tình hình ấy. Trâm vẫn chưa quen lắm, nên đôi lúc hai đứa phải chạy học tốc mới kịp giờ học. Những lúc ấy lên liếc Nam, Kiệt lắc đầu như muốn nói: “Đáng đời!”.

Còn Nguyên và Ly chỉ thốt lên: "Lãng mạn quá!".

Sáng nay, chuông điện thoại reo. Vẫn nằm trên giường và không buồn mở mắt, Trầm nhấc máy. Giọng Nam vẫn sang sảng như mọi ngày vẫn thế:

- Dậy đi, Trầm!

Trầm thở dài, định gác máy nhưng chợt khựng lại. Cô mở mắt, ngồi dậy và nói:

- Ơ, hôm nay chủ nhật mà.

- Ủ - Nam trả lời.

- Thì không đi học.

Nam lại "Ừ". Trầm thở dài:

- Vậy Nam gọi điện đánh thức Trầm làm gì?

- Thì cứ dậy đi. Nam chờ Trầm ra biển chơi. Dậy sớm cho khỏe người.

- Thôi - Giọng Trầm uể oải - Trầm nhấc lăm!

- Không, lẹ lẹ lên! Thôi, Nam đến nhà Trầm đây.

- Ê, nè, nè...!

Trầm hét vào điện thoại nhưng chỉ có những âm thanh "tít... tít" trả lời Trầm. Trầm gác máy, nhìn lên đồng hồ. Trời, Trầm suýt ngã... ra nệm

mà chết. Mới có năm giờ. Trầm vừa gãi gãi đầu, vừa đi vào phòng tắm. Chưa bao giờ phải dậy sớm như vậy.

Còn Nam, sau khi cúp máy, hấn thay đồ thể thao rồi ra khỏi phòng. Ra đến cửa, Nam chợt khựng lại rồi quay vào trong. Kiệt đang ngủ say sưa, chăn và gối mỗi thứ đi một đằng. Nam sửa lại chiếc gối gối đầu cho Kiệt và kéo chăn lên giúp hấn. Xong xuôi, Nam cười nhẹ rồi phóng xe ra khỏi khu nhà trọ.

Chờ trước cổng nhà được một lát thì thấy Trầm đi ra. Trầm cười hơi gượng, nhưng mà không sao. Nam giục:

- Lên xe đi Trầm.

Nam chở Trầm ra biển, không khí buổi sáng thật trong lành. Giờ Trầm mới biết dậy sớm trong người thấy sảng khoái như thế nào. Nam chở Trầm trên những bờ sóng, nước văng lên ướt đầm những đôi chân trần. Trầm bật cười khanh khách, tiếng cười trong veo như tiếng sóng xô ghềnh. Nam chỉ mỉm cười, nhưng đó là nụ cười hạnh phúc nhất mà Nam từng có.

Nam dựng xe trên cát và hai đứa ngồi bệt

xuống đất ướt. Mặt trời như quả cầu lửa dần nhô lên khỏi những đám mây nhấp nhô vào bờ. Trước kia chưa quen Nam, Trầm có bao giờ được ngắm một cảnh tượng đẹp như vậy đâu? Đến lớp đúng giờ còn là một điều rất khó khăn kia mà.



- Ê, dậy đi!

Nam vừa ra khỏi nhà, Nguyên và Ly đã lên vào ngay. Cả hai thay nhau giật tóc Kiệt, giật phất tấm chăn ấm ra khỏi người hắn. Kiệt he hé mắt, rồi đột ngột ngồi bật dậy nhìn quanh nhìn quất:

- Trời đất ơi! Quý, quý ở đâu chui ra vậy?

Ly bặm môi:

- Cậu nói ai là quý hả... Thằng quý?

- Không phải là quý sao hai cô vô đây được?

- Không quan trọng. Thôi đừng lê thê nữa, dậy đi!

- Dậy làm gì?

- Đi tập thể dục buổi sáng. Nam và Trầm đi, chúng ta cũng đi.

- Kệ hai tụi nó chứ - Giờ Kiệt mới nhận ra là Nam vắng mặt.

Kiệt cuộc tròn tằm chần và quay mặt vào tường. Nguyên lại giật ra. Kiệt hét lên:

- Nè, hai cô đi tìm người khác đi! Sao lại phải là tui chớ?

-- Sao hả? - Hai cô nàng đã quyết tâm phải phục thù cái vụ hấn vênh váo tại quán kem hôm nọ. Giờ nhớ lại vẫn chưa nguôi giận đây nè. Cả hai không nói gì thêm kéo Kiệt ra biển, vừa lúc mặt trời lên. Nguyên và Ly hồ hởi:

- Ê, ê... Nhìn kìa. Bình minh đó.

Kiệt liếc dài:

- Hâm! Bình minh chứ có phải người ngoài hành tinh đâu.

Rồi hấn ngồi xuống đất, đưa hai tay che miệng ngáp. Nguyên và Ly ngoài kia đi vào nói: "Ra biển tắm đi!". Nói rồi hai cô kéo Kiệt đi, mặc cho hấn la lối: "Ồi, ối! Nước lạnh lắm á!". Chứ sao nữa. Nước có lạnh thì công cuộc phục thù của hai cô mới đi đến kết quả mỹ mãn chứ. Nguyên và Ly dìu Kiệt xuống nước. Kiệt rú lên. Nguyên và Ly toan chạy vào bờ thì đã bị Kiệt kéo lại. Với sức của một thằng con trai, chỉ cần xô nhẹ thì hai cô đã ngã ùm xuống nước. Nước lạnh khiếp! Hai cô hét

còn to hơn cả Kiệt, vang động cả một vùng biển. Ba đứa cứ thế mà vật qua vật lại, vừa cười vừa hét, vừa đuổi nhau vừa xô nhau té. Cách đó một khoảng khá xa, Nam và Trầm vẫn ngồi trên bờ cùng nhau ngắm bình minh.

Cứ thế, ngày nào Trầm cũng được Nam đánh thức dậy bằng một cú điện thoại. Trầm dường như đã quen dần với việc dậy sớm, dậy sớm hơn nữa để đi tập thể dục, đi ngắm bình minh ở biển với Nam. Nguyên và Ly thấy hơi trống rỗng điều gì đó trong lòng vì trên chuyến xe buýt thường ngày không còn bóng dáng của Trầm. Kiệt cũng đã hết sức. Vì sau bao đêm dài thao thức nó cũng ngộ ra rằng những điều tốt đẹp mà Nam dành cho nó chắc không bao giờ trả hết. Giờ lại còn dành một cái yên xe đạp với một đứa con gái. Oái, nhỏ mọn và tinh tuông vừa thôi. Kiệt tự vả vào mặt mình một cái rồi thêm thiếp đi vào giấc ngủ. Cả ba vẫn đang âm thầm cổ vũ cho bạn mình.

Sáng nay, bỗng dưng đang ngủ Trầm chợt mở mắt và điện thoại cùng lúc reo. Trầm nhấc máy, còn ai khác ngoài Nam. Trầm đi vào phòng tắm. Có lẽ Trầm đã thích nghi dần với việc dậy đúng giờ rồi chẳng? Đầu Trầm ong ong, hình như tối

qua lại mơ thấy giấc mơ ấy. Trầm vừa đánh răng vừa nghĩ ngợi. Đúng là hoàng tử ấy nhưng lần này chàng không đến bằng bạch mã mà là chiếc *Nouvo* đỏ đang hoàng.

Nam chở Trầm đến trường, chợt quay đầu lại nói:

- Chiều nay Trầm đi với Nam đến thư viện nhé! Nam muốn tìm vài cuốn sách.

- Ừ, Trầm cũng muốn đi.

Ba giờ chiều. Trời tuy có nắng nhưng cũng được xoa dịu bởi những làn gió thu. Trầm đứng chờ Nam dưới tán cây. Trầm mặc một chiếc váy hồng, mang giày búp bê trông xinh không chịu được. Nam đến muộn năm phút nhưng cũng đủ làm cậu quýnh cả lên:

- Xin lỗi Trầm nhé, Nam hơi muộn.

Trầm cười:

- Không sao đâu. Có năm phút thôi mà.

Nam cứ sợ Trầm giận nhưng nụ cười của Trầm thì không giống như cười guọng. Nam đã thấy yên tâm và đèo Trầm đến thư viện thành phố. Thư viện lọt thỏm giữa một rừng cây xanh tươi, thoáng mát và yên tĩnh đến mê ly. Nam tìm

một cuốn sách tham khảo và Trầm tìm cho mình một tác phẩm văn học. Cả hai ngồi xuống bàn đọc. Một lát sau, Nam nói:

- Trầm khát không? Nam đi mua cái gì uống nhé!

- Ừ.

Trầm gật đầu. Ngồi lại một mình với cuốn sách, Trầm thấy cũng hơi chán. Trầm đứng lên đi dọc theo dãy sách, tìm xem có cuốn nào hay hơn không. Tìm kiếm một hồi, Trầm cũng thấy được một cuốn ưng ý. Trầm đưa tay rút cuốn sách thì cũng vừa lúc một bàn tay khác đưa lên, hình như cũng muốn mượn cuốn sách ấy như Trầm. Qua khe hở trên giá sách, Trầm thoáng thấy bàn tay ấy lại hạ xuống và ẩn hiện gương mặt một chàng trai. Má ơi! Trầm đánh rơi cuốn sách. Người này, người này đúng là người mà Trầm tình cờ trông thấy khi đi trên xe buýt dạo trước và cũng chính là hoàng tử trong mơ của Trầm. Trầm chạy vòng qua kệ sách nhưng người ấy đã rẽ theo lối khác. Trầm đuổi theo. Đúng là dáng người ấy, cả mái tóc và... bàn tay đều giống y chang. Trầm chen lấn qua các dãy sách và phải một số bạn đọc. Đồng quá, Trầm lách không qua. Và khi đã thoát ra

được thì Trầm đã lạc mất dấu của anh ấy. Trầm lúi thủi quay về bàn đọc. Thấy Trầm, Nam hỏi ngay:

- Trầm vừa đi đâu về vậy?

- Trầm đi dạo.

Trầm hút một hóp nước trà chanh ướp lạnh. Nhìn vẻ mặt suy tư của Trầm, Nam hỏi:

- Có chuyện gì à?

Trầm khẽ ngược nhìn Nam. Trong lòng Trầm đang có niềm vui lâng lâng, như là niềm hạnh phúc. Một niềm hạnh phúc mông lung, không rõ ràng. Trầm có nên kể cho Nam nghe không nhỉ? Nhìn đôi mắt chờ đợi của Nam, Trầm lấy hết can đảm và từ từ kể, vừa kể vừa dò xét thái độ trên khuôn mặt Nam. Không có sự cười cợt như hai nhỏ bạn, ngạc nhiên có hay không thì Trầm không biết nhưng trông Nam lắng nghe một cách rất chân thành. Nam nói, sau khi câu chuyện của Trầm được chốt lại bằng một nụ cười xấu hổ:

- Và vừa nãy Trầm đuổi theo người ấy à?

- Ừm - Trầm gật đầu - Người đó rất giống, Trầm đã gặp hai lần rồi.

- Vậy hả?

Nam à ừ. Chợt Trầm reo lên:

- À, lúc này người ấy mặc đồng phục thể dục. Hình như là học sinh lớp 12 trường mình. Đúng rồi, đúng là trường mình.

Nam im lặng, nhìn đôi mắt long lanh niềm vui sướng của Trầm, Nam có cảm giác mình vừa đánh rơi một thứ. Nhưng đó là thứ gì?



5. Một trái tim ư? Không phải. Một tình yêu? Cũng không. Hay đơn giản và gần gũi hơn là một tình bạn? Cũng không nốt. Vậy thì cuối cùng Nam đang mất thứ gì? Có sao lòng Nam cứ thấy trống rỗng và mênh mang một nỗi buồn? Nam đã giữ trong lòng câu hỏi ấy nhiều ngày qua. Khi từng ngày Nam cứ nghe Trầm huyền thuyên về giấc mơ mà ai cũng biết nhân vật chính trong giấc mơ của Trầm là ai rồi đó. Rồi Trầm lại cất công đi tìm bằng được anh chàng học trên hai lớp ấy trong ngôi trường rộng thênh này. Ghen ư? Nam làm gì có quyền đó. Vì Trầm chưa là gì của Nam cả ngoài một người bạn. Nam càng không có quyền ghen tị với những giấc mơ đẹp của Trầm, với những điều mơ mộng thật nên thơ

của cô gái vừa lớn. Biết bao lần Nam muốn bước chân vào giấc mơ của Trầm nhưng điều đó chỉ là ước mơ. Ngày ngày, Nam chỉ biết lắng nghe và nhìn Trầm sung sướng khi vừa gặp ai đó rất giống với người trong mơ. Người trong mơ của Trầm, chắc là đẹp trai và lịch lãm lắm. Về soi gương nhìn lại mình xem. Xời! Nam cũng đẹp trai kém gì ai? Cũng cái mũi cao, miệng cười một cái là cả thế gian chết chìm, mái tóc Hàn Quốc hết chỗ chê. Nhưng mà... Nam thở phào, đặt chiếc gương xuống và nằm vật ra giường. Nam không có hoa hồng như chàng hoàng tử. Nam không biết làm thơ, không biết nói những lời ngọt ngào tán tụng các cô gái. Điều duy nhất mà Nam có là sự chân thành.

Ngày qua ngày, Nam vẫn đi bên Trầm, vẫn là một người bạn thân của Trầm như thuở mới quen biết. Nam tôn trọng những ước mơ của Trầm, trân trọng những điều mà Trầm đang có, cố vun đắp một điều gì đó biết chắc không phải là tình yêu. Một tình bạn, Nam gặt gù, cũng không đến nỗi nào.



Trầm thả bộ trên đường, cô vừa ra từ một lớp học thêm. Thay vì đi thẳng về nhà, Trầm lại rẽ trái đến thăm chú Trung, chú là cảnh sát giao thông, bạn thân của ba mẹ Trầm. Chú rất hài hước và vui tính, nói chuyện với chú thật vui! Đến giờ chú vẫn chưa lập gia đình, vì chú nói không muốn bị cầm tù. Ấy vậy mà lúc nào chú cũng mơ “Ước gì tôi có một đứa con”. Ba mẹ Trầm cãi lại “Thế mà nói không muốn lấy vợ”. “Thì tôi chỉ muốn có con mà không có vợ”. Mọi người cười ầm lên. Bởi vậy chú rất thương Trầm và coi Trầm như con gái vậy.

Bóng dáng chú Trung với bộ đồng phục quen thuộc đang hiện ra trước mắt. Chà, chú đang làm việc với một người đi đường vi phạm luật giao thông. Trầm bước đến gần. Ôi! Trái tim nhỏ bé của Trầm đập rộn rã, khuôn mặt đỏ ửng lên. Người đang đứng trước mặt Trầm là “chàng hoàng tử” ấy, anh đang phân bua điều gì đó với chú Trung, con *Nouvo* đỏ đang đứng cạnh.

- Cháu chào chú.

Trầm xen vào câu chuyện, như muốn nhắc nhở người ta biết sự có mặt của Trầm. Chú Trung dừng lại và nói:

- Ô, Trầm đó hả cháu? Chờ chú một lát nhé!

Bắt gặp anh ấy cũng đang nhìn mình, Trầm vội vã cup mắt xuống, vẻ thẹn thùng không biết giấu đâu cho hết. Ba lần gặp anh tình cờ, nhưng lần này Trầm không phải đuổi theo anh đến nhòai người mà lại đứng rất gần nữa. Chú Trung vẫn đang tiếp tục làm việc với người đó:

- Tôi yêu cầu anh nộp tiền phạt và đưa xe về đồn. Đó là lần yêu cầu cuối của tôi.

- Nhưng thưa chú, cháu thật sự là...

- Không biện hộ. Thêm một lần nữa mức phạt sẽ cao hơn. Yêu cầu anh thi hành.

Giọng chú Trung rắn như thép. Trầm rụt rè và lên tiếng:

- Chú Trung à, anh này là... - Trầm thoáng nhìn anh ta rồi vụt mắt đi rất nhanh, nói tiếp. - Là bạn của cháu. Chú có thể tha cho anh ấy một lần được không?

Chú Trung nhìn Trầm một thoáng rồi nói:

- Là gì của cháu thì cũng vậy thôi. Cháu hiểu chú mà.

Đương nhiên Trầm hiểu chú là một người rất vui tính nhưng với công việc thì chú hết sức

ngghiêm túc và không bao giờ có sự ngoại lệ. Nhưng Trầm vẫn cố nài nỉ:

- Đi mà chú, một lần thôi...

gsmu - Dạ vâng ạ – Chàng trai kia lên tiếng – Cháu có thể nộp phạt gấp đôi nhưng mong là chú đừng giữ xe của cháu.

- Cậu tưởng tiền có thể thay đổi tôi sao?

Giọng chú Trung hơi gắt, chàng trai vội cúi đầu:

- Dạ cháu không có ý đó ạ.

Trầm nắm tay chú Trung:

- Chú à, chú đừng hiểu lầm anh ấy. Chú tha cho anh ấy đi chú.

- Không được.

Giọng chú Trung cả quyết. Trầm ngần ngừ một lát rồi mỉm cười, gọi:

- Ba, ba không thương con gái của ba à? Ba tha cho bạn con đi ba.

Chú Trung nghe giọng nói ngọt ngào của Trầm mà người như mềm nhũn ra. Dù đã cố kiềm lòng nhưng nhìn khuôn mặt đang bí xị giận dữ của Trầm “Con không chơi với ba nữa đâu!”, cuối

cùng chú cũng gật đầu. Trầm cười rồi hôn lên má chú một cái. Chú Trung cười khẽ. Con bé này sao mà dễ ghét thế không biết.

Chàng trai nộp tiền phạt rồi cười với Trầm. Trời đất ơi! Nụ cười làm lòng Trầm ngất ngây, không phải bởi nụ cười quá đẹp mà còn nhiều lý do khác nữa. Anh ta nói:

- Anh muốn mời em một ly nước để cảm ơn, không phiền chứ?

Một lần nữa, trái tim Trầm như ngừng đập, Trầm như chết cứng giữa phố phường. Trầm quay sang chú Trung đang bận rộn với công việc bên các đồng nghiệp. Nhìn vào đôi mắt sâu của anh Trầm không thể từ chối. Anh ta chở Trầm đến một quán cà phê nhỏ, gọi thức uống rồi nói:

- Anh tên Phong, còn em?

- Em tên Trầm.

Trầm trả lời, hai tay cứ không ngừng xoắn hai dây túi xách vào nhau. Phong cười:

- Trầm à? Cái tên rất đẹp.

- Cảm ơn anh.

Trầm ngược lên nhìn Phong kỹ hơn. Phong đẹp trai thật, phong độ và lịch lãm hơn cả chàng

hoàng tử trong giấc mơ của Trầm. Bị Phong bắt gặp, Trầm vội cup mắt xuống còn Phong thì mỉm cười. Thức uống được đem ra, Trầm uống nhỏ nhẹ, vẻ dịu dàng tha thướt trở lại với Trầm. Phong hỏi:

- Hình như em có quen với chú cảnh sát lúc này?

- Dạ, chú ấy là bạn của ba mẹ em. Chú rất thương em và coi em như con vậy.

- Em giỏi thật! Có một người bạn như em, chắc anh cứ vượt đèn đỏ mà không sợ gì.

- Ấy, đừng! Không phải lần nào chú Trung cũng tha cho anh đâu.

Phong đặt ly cà phê xuống, cười nửa miệng:

- Em làm gì mà hốt hoảng vậy? Anh chỉ nói đùa thôi.

- Dạ, à, anh Phong nè, có phải anh đang học trường Phan Châu Trinh không?

- Phải, mà sao em biết?

Phong ngạc nhiên hỏi lại, Trầm nhìn xuống bàn:

- Em cũng học trường đó. Mà anh học lớp nào vậy? Em đã tìm hoài mà không ra.

- Sao cơ?

Trầm vội bùm miệng lại nhưng không kịp. Phong thấy ngạc nhiên vì hình như cô bé xa lạ này đã biết trước Phong và biết nhiều về Phong hơn cậu tưởng. Nhưng Phong không hỏi gặng lại, cậu đáp:

- Anh học 12/3. Thôi chiều rồi, nhà em ở đâu để anh đưa về.

- Không cần, em tự về được. Cám ơn anh.

- Vậy anh đi trước nhé!

Phong chào Trầm rồi phóng vút đi. Bữa nay đúng là đen nhưng nhờ vậy mà quen được một con bé. Chà, trông cũng hay hay...



Cả đêm Trầm không ngủ được, cứ trần trọc bao ý nghĩ vẩn vơ. Nụ cười, đôi mắt của Phong cứ hiện lên trước mắt. Thế là từ nay, Trầm không còn phải mong được gặp lại anh trong giấc mơ. Vì lúc nào muốn Trầm có thể tìm gặp anh ngay trong trường. Nhưng nếu cứ gặp anh trong giấc mơ thì đã sao nào? Trầm úp mặt vào gối và mỉm cười một mình.

Nam vẫn đạp đều đều cho vòng xe lăn bánh. Trầm vẫn kể cho Nam nghe về câu chuyện hôm qua một cách hứng khởi. Nam à ừ. Trầm cười. Nam "Vây à". Trầm lại cười vui hơn. Sao Trầm không nhận ra là người đang trước đang rất buồn nhĩ.

Giờ ra chơi, Trầm đi giặt giẻ lau bảng. Đang vò vò chiếc khăn, chợt có giọng nói vang lên:

- Chào em, lại gặp nhau rồi.

Trầm ngẩng lên, trở mắt nhìn trong khi trống ngực thì đang chơi cho ca khúc nào không ai biết. Mất một lúc khá lâu, Trầm mới nở nụ cười:

- Vâng, chào anh. Anh cũng giặt khăn à?

Biết rằng đó là câu hỏi thừa nhưng Phong vẫn trả lời "Ừ". Trầm cúi xuống vò vò chiếc khăn vô tội vì tay chân run quá không biết làm gì. Trầm đã đi tìm nhưng tìm bao nhiêu thì lại càng mờ mịt tin tức bấy nhiêu. Thế mà giờ Phong lại tự xuất hiện trước mặt Trầm. Trầm phải cảm ơn duyên số sao?

- Trầm nè.

Giọng Phong vang lên. Trầm thoáng giật mình, đáp:

- Dạ?

- Cuối tuần này, đi ăn tối với anh nhé!

- Dạ?

Trầm hỏi lại như không tin vào những điều mình vừa nghe. Phong nhắc lại:

- Đi ăn tối với anh, cuối tuần này em không bận chứ?

Trầm lại ngây người ra. Chợt chuông reo hết tiết vang lên.

- Bảy giờ tối. Anh đợi em trước cổng nhà văn hóa.

Phong nói rồi phóng đi, Trầm vẫn đứng ngẩn ra như bị sét đánh. Trầm như muốn hét lên cho cả thế gian này biết Trầm đang vui sướng đến độ nào. Phong hẹn hò với Trầm. Sung sướng làm sao! Vào lớp, Trầm ném giấy cho Nam. "Nam à, Trầm lại mới gặp Phong. Anh ấy mới mời Trầm đi ăn tối vào cuối tuần". Nam xếp tờ giấy lại cho vào ngăn bàn rồi nhìn lơ đãng ra ngoài cửa sổ. Lá bàng đang chuyển màu và rụng lá tả tơi trong sân, báo hiệu một mùa đông sắp về. Bên cạnh, Kiệt đang say sưa với giấc ngủ vụng nhưng bình yên và vô tư biết bao.



6. Đến ngày hẹn, lòng Trầm cứ bồn chồn, nôn nao một nỗi không thể gọi tên. Không có tên, vậy Trầm có thể đặt tên cho nó không? Đó là mối tình đầu, “ước mơ đang thành hiện thực” hay là một cái tên khác? Mải suy nghĩ mà Trầm cứ đứng chải đi chải lại mái tóc trong khi em gái Trầm than vãn rằng nó đã quá suôn rồi. Trầm mỉm cười, bẹo má em gái rồi trả chiếc lược cho cô chủ nhỏ. Giờ Trầm lại quay ngang quay ngửa xem bộ quần áo mình mặc có chỗ nào cần sửa lại không. Cô nhóc em gái Trầm lại thét lên “Chị làm em chóng mặt quá!”. Chợt Trầm phi ra khỏi phòng, không phải vì nhỏ em cần nhàn mà Trầm nhận ra cây kim dài đang nằm chễm chệ trên con số ba. Trầm đứng vai mẹ ở cửa phòng. Mẹ nói với theo:

- Có thể trời sẽ lạnh đấy! Con không mang theo áo khoác à?

- Con muộn giờ rồi mẹ ạ!

Trầm vừa trả lời vừa lao xuống cầu thang. Và với vận tốc gấp đôi như vậy, Trầm chạy đến chỗ hẹn. Nhưng dù cố gắng đến mấy thì Trầm vẫn trễ

hẹn ba mươi phút. Phong đã đứng chờ sẵn dưới gốc cây ven đường, vẫn với con *Nouvo* quen thuộc. Khuôn mặt Phong không ánh lên sự sốt ruột, có lo lắng không nhỉ? Hay là Trầm đã quá nhạy cảm? Thấy Trầm đến đôi mày Phong giãn ra. Trầm thở gấp:

- Xin lỗi anh, Trầm đến muộn.

Phong cười, xoa xoa bụng:

- Không sao. Nhưng mà anh đang đói bụng gần chết đây nè.

Trầm cũng cười. Con *Nouvo* đỏ vun vút, làn gió thổi dạt lại phía sau những tiếng cười trong ngán của Trầm rồi đôi lúc nó dừng lại đột ngột khiến Trầm hơi ngả về phía Phong. Trầm nhớ lại lời Nguyên và Ly nói những lúc tán chuyện vu vơ "Tiêu chí đời trai là *chạy nhanh phanh gấp*. Tụi nó *quý* lắm!". Trầm khẽ cười. Nhìn vào gương chiếu hậu, bắt gặp nụ cười của Trầm, Phong hỏi:

- Em cười gì vậy?

- Dạ, không ạ.

Trầm đáp rồi thu người, trời se se lại chạy nhanh thế này nên thấy hơi lạnh. Một lát sau, Phong dừng xe trước một nhà hàng. Trầm theo

chân Phong đi vào trong, không khí ở trong này khác hẳn: ấm áp và tĩnh lặng hơn. Một bàn ăn nhỏ nhỏ, một ngọn nến lung linh giữa bàn, những món ăn lạ miệng, những câu chuyện hài hước mà Phong kể, những cái nhếch mày rất phong cách và bất cần của Phong. Tất cả khiến Trầm như thấy mình đang ở thiên đường. Thiên đường với những điều mà Trầm chưa từng nghĩ đến: Chàng hoàng tử bước ra từ trong mơ.

Lúc hai đứa trở ra trời bỗng đổ mưa đột ngột. Những ngày đầu đông mưa nắng thất thường vậy đấy. Hai đứa nấp vào bên một hiên nhà. Thấy Trầm đang co ro; Phong cởi áo khoác đưa cho Trầm và kéo Trầm ngồi xuống. Phong hỏi:

- Trầm nè, hình như em đã biết anh trước khi gặp anh ở đồn cảnh sát phải không?

Trầm bối rối không đáp. Phong nói tiếp:

- Vì nếu là người xa lạ sao em lại nhận anh là bạn của em còn cố xin cho anh nữa. Kể anh nghe đi!

Trầm nhìn Phong và bắt đầu kể, kể về chàng hoàng tử trong giấc mơ, về những đóa hoa hồng và nụ hôn còn dang dở. Về chuyện tình cờ gặp

Phong ở xe buýt, trong thư viện. Về việc Trầm đã cố đi tìm Phong, đã vui biết bao khi tình cờ gặp ai đó giống Phong lướt qua trong ánh mắt. Về việc đã hồi hộp chờ và sung sướng biết bao khi gặp Phong ở ngay trước mắt. Phong nhìn Trầm say sưa kể. Một cô bé mười sáu, một vầng trăng tròn lung linh và trong suốt. Phong nắm tay Trầm:

- Trầm làm bạn gái anh nhé!

Ngỡ ngàng, một giọt mưa trên lá nhỏ xuống, đọng trên bờ mi ai...



Trầm tung tăng đến lớp với niềm vui không sao tả xiết. Người trong mơ của Trầm đã thành người thật, bao nhiêu điều Trầm mơ ước giờ đã nằm trong tầm tay. Trầm đã tìm được người mình yêu thương, chàng hoàng tử ấy sẽ bảo vệ, chăm sóc cho Trầm.

Và tất nhiên, niềm vui đó Trầm không thể giấu Nam. Nhìn Trầm khoe đã có bạn trai lại là chàng hoàng tử trong giấc mơ, Nam chỉ mỉm cười rồi quay mặt đi. Một cách lặng lẽ, Nam cố chôn nỗi buồn vào sâu trong ký ức.

Bạn đọc đừng hỏi tại sao dạo này ít nhắc đến

Nguyên và Ly. Hai cô nàng vẫn tranh ăn, vẫn giành nhau di động coi tin nhắn, vẫn chí chóa vì trò điện tử mới. Thế đấy. Có gì đâu đáng nói. Kiệt thì đang lao đầu vào học... thuộc lòng vì dạo này Nam không cho nó cóp bài nữa. Những buổi chiều tàn trong khi Nam đang nhìn ra ngoài cửa sổ thì Kiệt nằm dài trên nệm, đầu đông đưa theo giai điệu của Jesse. Trước kia Nam và Kiệt vẫn hay nhảy tung tung, mồm hát theo một cách tích cực dù chẳng hiểu mình đang hát gì. Nhưng giờ Nam bị thất tình. Nó cứ nghĩ ai bước vào ngưỡng cửa tình yêu cũng điên điên rồ rồ như vậy.

Giờ ra chơi, Trầm nhìn trời mưa mà trong bụng than thở. Lúc sáng trước khi đi học, mẹ dặn mang theo áo mưa mà Trầm không nghe. Bây giờ mới khổ thế đấy! Ngoài hành lang mấy cô tóc dài đang chơi trò tạt nước với nhau. Lãng mạn khiếp! Nguyên chạy vào kéo tay Trầm.

- Ê, ra chơi đi. Vui lắm!

Ui da! Ngày thường Nguyên và Ly có biết lãng mạn như thế nào đâu? Chắc tại hai cô đem áo mưa nên hứng thế. Chứ nếu không hai cô sẽ ngồi nguyên rửa những hạt mưa đến lúc tạnh thì thôi. Trầm đang chán nhưng nhìn cũng hay hay

nên nhập bọn. Vừa chơi vừa mong cho trời tạnh mưa.

Nhưng lời cầu mong đã không xảy ra, ngược lại mưa càng dữ dội hơn lúc đầu. Nguyên và Ly tung tăng mặc áo mưa vào. Trầm rút sách vở vào cặp, chợt có cái đó làm Trầm khựng lại. Wow! Trong học bàn là một chiếc áo mưa cùng một mảnh giấy: "Em về cẩn thận nha". Trầm mỉm cười, đúng là của anh Phong rồi. Anh ấy không dám đưa tận tay cho Trầm vì sợ mọi người nhìn thấy, Trầm sẽ ngại. Trầm nhẹ hôn chiếc áo mưa một cái liền bị Ly đánh một cái lên đầu:

- Con hâm! Không đi về còn ngồi đó.

Kiệt chở Nam trên chiếc xe đạp. Nam ngồi đằng sau, chui rúc chung chiếc áo mưa với Kiệt nhìn mà khổ sở. Kiệt than thở.

- Áo mưa mày đâu? Tao nhớ lúc sáng mày đem theo mà.

- Tao có đem đâu. Thôi chịu khó một chút, đến đằng kia rồi mua cái khác.

Kiệt và Nam về đến nhà. Nhìn Nam đang phủi phủi nước trên áo xuống Kiệt nói:

- Dạo này tao thấy mày là lạ Nam nghe!

- Lạ gì mà? Tao vẫn là tao.

- Lạ tao mới nói chứ. Vụ "cưa" bé Trâm sao rồi?

- Chẳng sao hết – Nam vắt chiếc áo sơ mi lên móc rồi nói tiếp – Với lại Trâm không phải là cây để cưa.

Nam vào phòng đánh "sâm" cửa lại. Kiệt nhìn theo, ơ cái thằng này lạ nhỉ? Sao dễ nổi cáu thế không biết.

Nam nằm vật ra giường, chẳng buồn lấy chiếc áo thun mặc vào mà cứ để thân trần như vậy, ôm chiếc gối. Nam nghe hơi lạnh của mùa đông tràn lên thân thể. Là cái lạnh của mùa đông hay hơi lạnh của một điều gì đó không rõ ràng? Và cứ thế, Nam vẫn là bạn của Trâm. Vẫn chờ Trâm đến lớp bằng xe đạp dù trước đó Nam không đánh thức Trâm bằng một cú điện thoại nữa. Sáng chủ nhật mùa đông, Nam nằm lì trên giường vì Nam biết bình minh chẳng bao giờ ló dạng. Nam vẫn đi bên Trâm, lặng lẽ và trung thành như một cái bóng. Tất cả, phải tất cả rồi sẽ chỉ dừng lại ở tình bạn. Nam cười chua xót – Chỉ thế mà thôi!



Trầm vẫn qua lại với Phong, vẫn đi chơi, vẫn gọi điện. Tất cả đều là thật chứ không phải là giấc mơ như Trầm lo sợ. Cả nụ hôn nhẹ nhẹ lên bờ má cũng là thật, vì nó mang hơi ấm của sự ngọt ngào.

Valentine về, hoa hồng và sô cô la càng tô ngọt thêm cho ngày lễ tình nhân. Bộ ba ngồi trong quán kem. Nguyên chống cằm than thở:

- Trời! Lại lễ tình yêu.

- Nhìn thiên hạ đi chơi mà thèm.

Ly vờ thờ dài trong khi mắt thì len lén, tay thì tút lút múc trộm cục dâu tây trong ly kem của Nguyên. Nguyên bắt gặp vội vã giật lại nhưng Ly đã cho tọt vào mồm, nhai ngồm ngoàm đắc thắng. Trong khi Nguyên đang điên tiết vì mất của thì Trầm ngồi bên cười thầm. Chợt Ly vỗ vai Trầm:

- Ê, tối mai đi chơi không?

- Không. Tao đi với bạn rồi. Hai tụi mày đi với nhau đi!

Á, á... Lại thế chứ. Chắc cô nàng hẹn hò với anh Nam chứ gì. Nguyên và Ly cũng như Kiệt chẳng hề biết chuyện gì đang xảy ra cho Nam và



Trầm. Chia tay nhau ở quán kem, Nguyên và Ly đến nhà Nam nhưng chỉ thấy mỗi Kiệt đang cày đi cày lại single mới của Jesse. Hai cô thò đầu vào:

- Hey!

Kiệt ngẩng lên rồi quay vào:

- Gì vậy?

Nguyên và Ly bước vào nhà, hỏi:

- Nam đâu?

- Hắn đi từ chiều giờ.

Kiệt vừa trả lời vừa lẩm nhẩm theo bài hát. Nguyên và Ly nhìn nhau cười, chắc chàng ta đi đặt sô cô la chứ gì. Nguyên nhìn lom khom vào mặt Kiệt:

- Nhìn mặt cậu là biết chưa có người yêu rồi.

Kiệt nhăn mặt nhìn Nguyên:

- Có gì đáng để bàn đâu!

- Sao lại không? - Ly ngồi xuống cạnh, nói - Chưa có thì tối mai đi chơi với hai tụi tui.

- Hai bà bị cái gì rơi trúng đầu à? Đi với hai bà thì còn cô nào dám tán tui nữa.

Kiệt nói rồi tay nhấn nút repeat. Nguyên và Ly thì nhảy dựng lên. Trời! Làm như mình có giá

lắm. Mà thôi, dài dòng làm gì. Ly tròn mắt:

- Nói lại lần nữa có đi không?

Nguyên đưa bàn tay ra như ngăn cơn nóng giận của Ly lại rồi lay vai Kiệt:

- Đi đi mà. Ở nhà buồn chết được.

Kiệt quay sang trái, thấy Ly đang nhăn mày nhú trán. Quay sang phải, thấy Nguyên đang năn nỉ, ỉ ôi. Trời, kẻ xoa người đám thế này nó chịu sao nổi. "Ừ" bừa đi cho mấy cái loa tắt hết đã, nãy giờ chẳng lọt tai được chút lời nào của bài hát. Thấy Kiệt gật đầu, cả hai cô nàng hét lên "Yeah!".

Trầm đứng chờ Phong, tay vân về chiếc hộp sô cô la hình trái tim. Nhưng đã hơn nửa tiếng đồng hồ vẫn không thấy Phong đâu. Cô bắt đầu sốt ruột. Nhìn những đôi bạn nắm tay đi chơi, Trầm càng thêm tủi. Sao Phong trễ hẹn nhỉ? Trước kia có bao giờ như thế này đâu! Trầm gọi vào di động, di động tắt máy. Gọi đến nhà, nhà bảo Phong đã đi hơn hai tiếng rồi. Sao lạ vậy?



Phong vi vu trên đường, lâu lâu huýt một hơi

sáo khi thấy có em xinh xinh chạy qua. Phong giật giật cổ áo, vừa giải quyết xong “thủ tục”, mệt phờ người. Con bé quơ được ở thư viện thì còn đỡ, vừa nói chia tay thì bé biến ngay chứ nàng Phong quen ở hộp đêm thì dai như đĩa đói. Cứ cần nhân cầu nhàu, còn bảo đi nhảy một bữa cho ra trò trước khi chia tay bởi thế mà ăn ngón giờ nên không đến “thăm” bé ở trường Năng Khiếu. đành để mai vậy.

Phong xem đồng hồ. Vậy là Trâm đã chờ Phong hai tiếng rồi. Mà con bé này mới lạ nhất cơ. Tự dưng ở đâu chui ra bảo gặp mình trong giấc mơ, rồi chàng hoàng tử gì đó nữa chứ. Nực cười thật! Mà về thẹn thùng khi cô nàng gặp Phong đáng yêu ra trò. Nhưng cũng hay hay, má cô bé hồng và mềm nhất. Phong nhếch mép, chạm môi vào đó thấy thích thú làm sao.

Phong lại xem đồng hồ rồi tăng tốc, muộn mất mười lăm phút. Bà sinh viên năm nhất này mới đồng đánh chứ. Muộn chút xíu thôi cũng đủ làm bà hờn dỗi. Cái vẻ giận hờn trông mới xinh chứ. Nhưng mà chuyện nhỏ, Phong véo mũi nàng một cái là xong ngay. Phong chẳng muốn đến muộn thì thôi, chứ phải bắt các nàng đợi Phong

đến sáng các nàng cũng tự nguyện nữa là.



Nhưng Trầm thì không đủ kiên nhẫn để đợi Phong đến sáng. Ba tiếng trôi qua trong chờ đợi nhưng chỉ có thất vọng, Trầm đành lủi thủi ra về. Ngang qua nhà hát, Trầm chợt thấy Phong đang đi ra cùng một cô gái khác. Trầm cố gắng căng mắt nhìn rõ, đúng là Phong. Sao lại thế này? Phong bắt Trầm đứng đợi suốt ba tiếng đồng hồ để đi với người khác ư? Trầm chạy đến trước mặt hai người. Cả hai đang bước chợt khựng lại. Phong hát đầu:

- Muốn gì em?

- Anh... anh... không có lời giải thích sao?

Trầm nói trong khổ sở, cô nghe giọng mình bắt đầu nghẹn lại. Phong cười nhạt:

- Giải thích gì nữa. Sự thật rành rành ra trước mắt rồi. Thôi bye!

Phong nói nhẹ tênh rồi khoác vai cô gái đi. Trầm đứng như trời trồng trước nhà hát. Nụ cười làm sao. Thế mà Trầm đã lo lắng khi nghĩ có chuyện gì đó xảy ra cho Phong. Sao Phong có thể

xử sự như vậy? Sao lại làm như vậy với Trâm? Những lời ngọt ngào không mang chút sự chân thành. Hóa ra khi giấc mơ thành hiện thực, khi nụ hôn không còn đang dở thì Trâm lại thấy đau hơn nỗi đau lúc biết rằng mình đang mơ. Trâm khụy xuống, nước mắt chảy ra, ướt đầm cả khuôn mặt. Đường về khuya tĩnh lặng như tờ, chỉ mình Trâm bơ vơ giữa nỗi đau. Chợt có ai đó nâng Trâm dậy, giọng lo lắng:

- Ê, sao lại khóc vậy? Nam đâu?

Trâm ngược đôi mắt ướt đầm lên nhìn hai nhỏ bạn. Nguyên lại hỏi:

- Sao lại khóc? Mày đi chơi với Nam mà. Nam đâu rồi?

- Nói đi! Nó bắt nạt mày hả? Nó đâu, để tao đánh cho nó một trận.

Trâm lại càng khóc to hơn.



Trên chiếc ghế đá, Trâm vừa sụt sùi trong chiếc khăn mùi xoa vừa kể chuyện cho hai đứa bạn nghe. Hai đứa không cười vào giấc mơ của Trâm, cũng chẳng phải thời điểm để bực tức cho

sự ngốc nghếch. Cả hai chỉ biết hét lên:

- Cái gì? Mà có bạn trai?
- Một thằng khác chứ không phải Nam?
- Sao mà giấu tui tao?

Nguyên thở dài đánh sụt:

- Thật là không chịu nổi!
- Sao mà lại tin nó dễ dàng như thế?

Hai đứa cứ tưởng mọi chuyện êm xuôi. Chuyện xảy ra lâu thế mà Nam chẳng nói một lời nào. Trầm thút thút:

- Nhưng anh ấy rất tốt với tao. Lo cho tao rất nhiều, còn nhường cho tao áo mưa nữa.

- Cái gì? - Cả Nguyên và Ly như nháy nhồm lên - Cái áo mưa đó của nó à? Mà vờ ngây thơ hay không biết thật đó? Cái áo mưa đó là của Nam.

- Tui mà nói gì?

- Suy nghĩ kỹ lại xem. Làm sao mà nó đem áo mưa vào lớp cho mà vào giờ ra chơi mà không có đứa nào thấy được.

- Thằng Nam nó thích mà, lo cho mà vậy mà mà không biết sao?

- Hoàng tử của mây là Nam, là đứa bạn cạnh mây kia!

Mọi thứ lòng bùng bên tai Trầm. Nam ư? Người tài xế không bao giờ mệt mỏi, giúp Trầm tập thói quen dậy sớm. Người đã cho Trầm những buổi bình minh thật đẹp. Người đã lắng nghe những giấc mơ viễn vông của Trầm, người mà Trầm đã không ngần ngại kể mọi tật xấu cho nghe lại là người đã nhường cho Trầm chiếc áo mưa. Thật thế sao?



Kiệt cứ ngỡ mình không thể về đến nhà chứ! Đi chơi suốt buổi tối với hai bà chằn đó, cẳng chân Kiệt như muốn rã rời. Hết kéo Kiệt đến chỗ này đi ăn kem, lại lôi đi chụp ảnh. Mà cũng vui thật!

Kiệt định mở cửa để vào nhà thì chợt khựng lại. Có ai đó đang ngồi trước cửa, đôi tay che kín khuôn mặt. Người ấy ngồi thu lu trong bóng đêm, là Nam. Kiệt đá vào chân Nam:

- Mây đi chơi không mang theo chìa khóa à?

Kiệt vừa mở cửa vừa hỏi tiếp:

- Sao? Đi chơi với Trầm vui chứ? Còn tao với hai nhỏ Nguyên, Ly thì quây tung bùng.

Vẫn im lặng. Kiệt từ từ nhìn xuống Nam:

- Ê, sao vậy mày?

Thứ ánh sáng le lói từ nơi nào đó hắt vào giúp Kiệt nhận ra trên bờ má Nam có cái gì đó như nước mắt từ từ chảy xuống. Kiệt hoảng hồn, Nam khóc? Điều mà Kiệt chưa từng thấy ở một thằng con trai cứng cỏi như Nam.

Nam kể. Trầm kể cho Nguyên và Ly những gì Nam kể lại y như thế. Và rồi Nam im lặng, nước mắt khô hoen lại nơi bờ mi. Kiệt ngồi xuống cạnh Nam. Dẫu Kiệt không biết nói những lời an ủi nhưng Kiệt có thể im lặng và lắng nghe. Dẫu Kiệt không thể làm Nam ngưng khóc nhưng Kiệt có thể khóc cùng Nam. Dẫu Kiệt không thể giúp Nam guồng dậy nhưng Kiệt sẽ không bao giờ gục ngã như Nam. Bằng tình bạn, bằng tình cảm anh em từ nhỏ, Kiệt sẽ giúp Nam đứng lên. Kiệt là một người bạn như vậy đấy. Thế mà những ngày qua, Nam sống trong nỗi buồn, có chăng là những niềm vui giả tạo, Kiệt lại chẳng biết gì. Kiệt có xứng đáng với những gì Nam nghĩ?

- Mày đừng tự trách mình, chẳng phải mày

vẫn hay đọc cho tao nghe hai câu thơ "Chiều thứ bảy đi lang thang tìm kỷ niệm. Chủ nhật đẹp trời hát cho một mình nghe" sao? Tao không yếu mềm - Nam gạt nước mắt - Như những thứ này đâu.

Kiệt đâm vào vai Nam. Nam ngã vào cánh cửa đã mở sẵn. Cánh cửa bất ngờ bị bật ra, Nam cũng mất đà ngã theo. Kiệt nằm xuống cạnh Nam. Sao đêm nay không nhiều nhưng rất sáng.

Sáng chủ nhật, trời không lạnh lắm. Nam quyết định dậy sớm. Vừa mở cửa ra đã thấy Trầm đứng trước mặt. Ánh mắt hai đứa chạm nhau, lần đầu tiên cảm thấy ngỡ ngàng. Trầm cười:

- Chúng ta ra biển chơi đi.

Ra biển ư? Sao lại không nhỉ? Nam bước bên Trầm, dẫu biết nơi biển ấy bình minh sẽ không ló dạng. Nhưng đông rồi sẽ qua, cây mùa sẽ thay lá, nỗi đau trong lòng Trầm cũng sẽ qua. Nam ạ, hãy cứ chờ xem, chờ đông qua rồi bình minh sẽ lại ló dạng nơi chân trời.

HOA BẰNG LĂNG NGÀY ẤY...

1. Nhỏ mặc quần bò yếm, áo pull cổ tròn, đội chiếc mũ lưỡi trai trắng kéo sập xuống tận mắt. Mái tóc đuôi gà được luồn qua chiếc mũ, chiếc cặp vắt chéo trên vai. Nhỏ vừa đi vừa đút hai tay vào túi quần, mồm nhai chóp chép thổi chewing gum, mắt quan sát khắp các gian hàng trong siêu thị.

Nhỏ tên là Băng Tâm, 18 tuổi...



Nhật nhắm nghiền đôi mắt, nhăn mày kêu lên "Mẹ!" rồi lại thả người xuống giường. Mẹ lại dựng đầu Nhật dậy, nói:

- Ngủ gì mà lắm vậy! Dậy mua cho mẹ một ít

đồ nào!

Nhật gương lại, khiến mẹ không thể nâng thân hình to lớn của Nhật lên được. Mẹ nhìn thấy Nhật nhắm mắt say sưa ngủ, nói:

- Con có muốn ăn tối không? Vả lại ba con sắp về rồi, vẫn chưa có cơm thì ba con sẽ rầy đó.

Nhật nhăn mày bật dậy. Một cách khó nhọc, Nhật mở mắt ra nhìn mẹ, cần nhần:

- Tại sao mẹ chỉ sinh một mình con chứ!

- Vậy ai từng vỗ ngực tự hào ta đây là con một? – Mẹ đánh vào vai Nhật, giục - Thôi, lẹ lẹ lên!

Mẹ bước ra khỏi phòng. Nhật vừa thò chân xuống giường vừa nói với theo:

- Thì mẹ cũng phải cho con rửa mặt chứ!

Nhật rửa mặt xong, nhận tiền và nghe mẹ dặn rồi đội chiếc mũ lưỡi trai lên đầu phóng vút ra đường. Nhật gửi xe vào bãi rồi đi vào siêu thị. Khi Nhật định đi vào gian hàng bán thực phẩm thì chợt dừng lại khi bắt gặp nhỏ đang tinh vi nhón lấy một món hàng trên kệ và bỏ vào túi an toàn. Nhật nhăn mày theo dõi từng động tác của nhỏ. Hình như nhỏ không bị ai phát hiện nên đang đi ra khỏi siêu thị một cách khoan thai mà

chẳng bị ai cản trở hay rượt đuổi. Nhật thấy mình cần phải làm gì đó. Nhật đuổi theo và nắm cổ tay nhỏ kéo tuột đi trong khi nhỏ đang trở mặt sưng sờ. Nhật kéo nhỏ ra khỏi siêu thị. Nhỏ nghênh ngang nhìn Nhật:

- Ê! Bỏ tay ra được chưa?

Nhật vội thả tay nhỏ ra. Nhỏ nhăn mày nhìn Nhật rồi bực bội bỏ đi. Nhật gọi với theo:

- Nè, cô kia!

Nhỏ quay lại, nhăn mày:

- Gì?

- Tôi không muốn làm bẽ mặt bạn nên mới kéo bạn ra đây đó. Bạn hãy đem món đồ ấy trả lại cho người ta đi!

Nhỏ cười gằn rồi quay đi. Nhật đuổi theo và đứng chặn trước mặt nhỏ:

- Tôi nói gì bạn không hiểu sao? Đồ người ta làm ra sao bạn lại lấy cắp? Làm như vậy bất công lắm bạn biết không?

- Thì sao? - Nhỏ nhếch mày hỏi lại - Cậu làm như ba cậu là giám đốc của siêu thị này không bằng - Chợt nhỏ đổi giọng, cái giọng ngang tàng đầy ngạo mạn - Tránh đường cho tôi đi!

- Bạn ương bướng thật đó! Tôi sẽ không tránh đường nếu bạn không chịu trả lại cho người ta.

- Này, thằng ngốc. Có ai đi ăn cắp đồ của người ta rồi đem đến trả lại không? Tôi đâu có ngốc như cậu.

- Nếu biết vậy thì bạn đừng làm.

- Liên quan gì đến cậu?

- Sao lại không? Trông bạn có vẻ còn đi học. Là học sinh thì phải biết đối xử như thế nào với đồ người ta buôn bán chứ?

- Không cần cậu dạy khôn tôi. Ở nhà mẹ tôi dạy là quá đủ rồi.

- Có vẻ như bạn không thích nghe những lời mẹ dạy. Nếu bạn muốn vứt những lời dạy ấy đi thì cũng đừng bằng cách đi trộm đồ của người ta.

Nhỏ nhìn Nhật, mím môi lại rồi chột nhỏ dùng mũi giày đá vào chân Nhật, rồi giẫm lên bàn chân Nhật khiến Nhật cúi xuống vì đau. Nhỏ bỏ đi thật nhanh. Nhật chỉ còn biết nhăn mày nhìn theo. Nhật ôm lấy bàn chân đau điếng rồi ngẩng lên, trố mắt. Ôi trời ơi, mẹ dặn mua những gì Nhật quên mất rồi nhỉ?



Hôm sau Nhật lại đến siêu thị để mua đồ cho mẹ. Nhật không dám cần nhần hay chạm trề vì sợ phải nhìn vào đôi mắt trừng hết cỡ của mẹ khi Nhật về nhà với vẻ mặt bí xị và ảo não nói: “ Mẹ dặn mua gì con quên rồi ạ!”. Nhật bực mình trong người, tất cả là tại con nhỏ xấu xa ấy.

Nhật đi nhanh về phía gian hàng bán thực phẩm, tự dung đôi chân thẳng lại một cách đột ngột. Nhật quay lại nhìn cô bé đang khom khom người xem hàng trong tủ kính. Cô bé có mái tóc dài óng mượt xõa ngang lưng, được kẹp gọn hai bên mái. Cô bé mặc chiếc áo tay lửng, chiếc váy hồng dưới đầu gối. Trông dịu dàng và nữ tính ra phết. Nhưng lạ thay cái dáng người này sao quen quá! Nhật bước đến gần và sau vài giây đắn đo, Nhật gọi gọn lộn:

- Ê!

Cô bé ngạc nhiên quay lại nhìn Nhật, đôi mắt mở tròn ngơ ngác như chú nai non lần đầu trong đời gặp người ngoài hành tinh. Nhật nhận ra ngay đó là con nhỏ xấu xa hôm qua. Á à hôm qua mới tóc đuôi gà, quần bò yếm thì hôm nay lại tóc thề váy ngang chân. Chắc muốn cải trang cho người ta khỏi nhận ra chứ gì! Nhỏ quay nhìn hai

bên rồi nhướn mắt hỏi:

- Bạn gọi mình à?

Hừ! Lại còn làm ra vẻ không quen biết, ngờ ngờ ngác ngác. Đóng kịch giỏi lắm! Lo mà hạ màn đi chứ để màn tự hạ thì quê lắm nhé! Nhật đi đến gần "nhỏ", nói bằng cái giọng không chỗ nhấn:

- Sao? Lại muốn trộm đồ của người ta à? Có tôi đứng đây thì cô đừng hòng nhé!

- Bạn nói gì cơ?

Cô bé ngây thơ nhìn Nhật khiến Nhật hơi bối rối nhưng vẫn cố giữ cái giọng của nhà lãnh đạo:

- Lại còn giả ngô nữa. Hôm nay mà cô lại hành động xấu xa như vậy nữa thì tôi sẽ không để cô ra về dễ dàng như hôm qua đâu nhé!

Nhật ngơ ngàng nhìn cô bé. Đôi mắt cô thật hiền, không cá tính không ương ngạnh như hôm qua. Tự dưng nơi đôi mắt ấy long lanh nước. Rồi cô bé mím môi tát vào mặt Nhật một cái bốp rồi quay đầu bỏ chạy. Nhật ôm má ngờ ngác nhìn theo. Mắt Nhật lại trở lên sưng sờ. Ôi, làng nước siêu thị ời, mẹ tôi dặn mua gì tôi quên mất rồi.

Cô bé váy hồng áo trắng ấy tên là Thanh Tâm, 18 tuổi. Thanh Tâm chạy một mạch ra khỏi siêu thị, được một quãng thì đi chậm lại. Con

người ấy sao lạ thế? Chỉ gặp lần đầu tiên lại chụp mũ cho người ta là ăn trộm.

Thanh Tâm dừng chân trước một ngôi nhà rộng lớn, có cánh cổng cao ngất trời đất. Thanh Tâm đẩy cánh cổng đi vào trong nhà, gặp cô em gái đang nằm dài trên chiếc xích đu trắng ở trong vườn, vừa cắn hạt dưa vừa nghịch với chú Miu trắng. Thanh Tâm nhìn em như nhìn chính mình trong gương. Em giống Thanh Tâm như hai giọt nước, từ chiếc mũi, cái miệng đến đôi mắt và dáng người. Nhưng người ngoài có thể nhận ra đâu là Thanh Tâm và đâu là em gái của nó bởi Băng Tâm bao giờ cũng tóc đuôi gà và mũ lưỡi trai, khác hẳn với cô chị gái dịu dàng của mình, Thanh Tâm.

Thanh Tâm đi đến chỗ chiếc xích đu, nhìn Băng Tâm đang say sưa với chú mèo:

- Băng, em nói cho chị biết đi! Hôm qua em đã đến siêu thị?

- Sao biết tài thế? – Băng Tâm vừa véo chiếc mũi chú mèo vừa hỏi.

Thanh Tâm hít sâu vào vì tức giận, hỏi tiếp:

- Và em đã lấy cắp đồ ở đó?

Băng Tâm liếc lên nhìn Thanh Tâm, suy nghĩ

vài giây rồi cúi xuống:

- Nếu chị nói chị vừa đến siêu thị về thì em biết nguyên nhân rồi.

- Sao em lại làm như vậy? Em mới đến đây được vài ngày. Em muốn cả thành phố này biết đến em sao?

- Đếch muốn. Nhưng tại thấy nó nằm chung với bao thứ xấu xí khác thì gai mắt quá nên mới lấy ra. Thế thôi!

- Em đem trả lại cho người ta đi!

Băng Tâm bật đứng dậy, giọng cộc cằn:

- Sao giọng điệu của chị giống của gã đó quá vậy? À, mà chị đã gặp hắn rồi nhỉ! Chắc chị đã trở thành một hình tượng xấu trong mắt hắn là vì em nên chị về đây gây với em chứ gì!

- Em im đi! Chị chỉ muốn tốt cho em thôi.

- Cám ơn chị. Nếu cần thì ngày mai em và chị sẽ đến gặp hắn để thanh minh. Chị sẽ đẹp lại ngay ấy mà...

Băng Tâm vừa nói vừa quay đi, đột nhiên một cái tát bay vào mặt Băng Tâm khiến cô ngã ngàng, Thanh Tâm cũng sững sờ không kém. Mẹ đang đứng trước mặt Băng Tâm, đôi mắt sắc lạnh và giọng nói thì rít lại:

- Tội tệ thật! Con làm những việc xấu xa bêu riếu gia đình này, bêu xấu chị con. Con lại còn ngang ngược như vậy à?

Băng Tâm đi lướt qua mẹ vào nhà. Thanh Tâm thoáng nhìn mẹ rồi đuổi theo Băng Tâm.

Hai chị em ở chung phòng, trên một cái giường đôi rộng thênh thang. Ngoài cánh cửa ra vào, ở bên hông căn phòng còn có một cánh cửa thông ra một ban công nhỏ. Ngôi nhà này được mua lại từ một người khác, trên tường còn dán chỉ chút những mẫu hoạt hình ngộ nghĩnh được vẽ bằng tay. Băng bắc chiếc ghế ngồi trước ban công, hai chân gác lên thành ban công, ngả đầu vào lưng ghế.

Ba của Băng ra đi một cách đột ngột, đột ngột đến mức Băng tưởng chừng như điều ấy chưa từng xảy ra. Băng mất ba như là mất đi tất cả.

Mẹ dạy cho hai đứa sống sao cho ra dáng một người con gái, tức là thùy mị, nết na, thủy chung, đảm đang... Băng làm ngược lại những gì mẹ nói vì tính Băng vốn không thích dẹt dẹt. Và một lý do đặc biệt là Băng thấy mẹ không xứng với những gì mẹ nói. Thủy chung ư? Ba mất chưa được bao lâu thì Băng thấy mẹ tay trong tay với



một người đàn ông khác. Thật mỉa mai! Làm sao mà mẹ có thể dạy người ta thủy chung trong khi mẹ đang phản bội. Băng không thể chấp nhận được chuyện người ta có thể đi tìm một người bạn đời khác khi tên của chồng mình chỉ vừa được khắc lên tấm bia, khi những giọt nước mắt xót thương cho người ra đi chưa kịp khô dịu. Băng càng ghét hơn khi biết rằng mẹ chuyển về đây sống cũng vì người đàn ông ấy.

Thanh Tâm thì càng ngày càng làm vui lòng mẹ bởi Thanh có biết gì đâu, vẫn càng ngày càng cố gắng để trở nên giống mẹ. Thanh cứ như không phải là Thanh. Thanh sống theo một khuôn phép chặt hẹp do mẹ đặt ra. Đi đây tháng đưa em họ mẹ bảo mặc chiếc váy màu xanh thì Thanh mặc chiếc váy màu xanh. Mẹ bảo nên để kiểu tóc này thì Thanh không dám để kiểu tóc khác. Mẹ bảo nên mang giày loại này thì Thanh không dám cãi lời. Băng ghét điều đó. Đó không phải là nghe lời mẹ mà là sống cam chịu. Băng muốn được sống tự do, làm những gì mình muốn. Sống một cách gò bó như vậy thì thật chán chường như cái giường gãy mất một chân. Vì vậy mà Băng cứ hay xung khắc với mẹ. Có lẽ đó là vì lòng tôn kính của Băng đối với mẹ không còn nữa.

Thanh đẩy cửa bước vào. Thanh đi gần đến chỗ Bằng, nói khẽ:

- Bằng à, chị xin lỗi em chuyện hồi nãy nhé!

- Em làm gì có lỗi mà cho chị.

Bằng nói mà không xoay người lại, không cục cựa. Thanh nghe lời nói ấy thật chua chát. Thanh nhẹ ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó, nói:

- Từ nay em đừng lấy cắp đồ của người ta nữa nhé!

Bằng vẫn im lặng. Mẹ đẩy cửa bước vào, nói to:

- 9 giờ mà vẫn chưa đi ngủ à? Ngủ đi để còn mai dậy sớm!

- Vâng ạ!

Tất nhiên đó là giọng của Thanh. Bằng nãy giờ vẫn ngồi yên bất động. Thanh đứng lên tiễn mẹ ra cửa rồi quay vào leo lên giường. Thanh nói với Bằng lúc đó vẫn đang dán mắt nơi ngoài ban công:

- Bằng à, đi ngủ đi em!

Thanh nói rồi kéo mền, lát sau thì say sưa ngủ. Bằng nhìn Thanh cười gằn. Thế đấy! Mẹ bảo đi ngủ lúc 9 giờ là Thanh không dám thức thêm

một phút. Băng cứ ngồi như thế, đến nửa đêm mới leo lên giường.



2. Nhật gửi xe rồi trực chỉ về phía lớp học mà tiến. Nhật vừa đi vừa nhăn nhó bởi cái mông đau vì trận đòn tối qua. Nhìn Nhật về với một vẻ mặt bí xị và câu nói mà mẹ chẳng muốn nghe chút nào:

- Mẹ, con lại quên rồi ạ!

Mẹ bực mình đê Nhật ra giường và thẳng tay trừng trị. Mẹ bảo rằng mấy giờ đi tập bóng rổ thì nhớ như in. Ngày nào đi họp Chi đoàn thì không thể quên. Vậy mà chỉ vài món đồ ăn mẹ sai mua thì quên lên quên xuống. Nhật vừa cắn răng chịu đau vừa giương mắt về phía cha như cầu cứu. Cha nhìn Nhật im lặng rồi bước đi. Nhật vừa nằm chịu đòn vừa thấy uất hận vì con nhỏ xấu xa ấy. Đột nhiên mẹ dùng hết sức lực quất một cây thật mạnh vào mông Nhật rồi quẳng cây rơi xuống nền, vừa ra khỏi phòng vừa lầm bầm:

- Bực mình thật! Đánh nó nãy giờ mà nó chẳng kêu la gì!

Bị một gậy quá ư là đau đòn, Nhật hét lên

đến trời long đất lở, đến nỗi ba mẹ giạt mình nhắm mắt, bịt tai lại.

Bây giờ, cái chân đau làm Nhật phải bước đi thật chậm. Thăng Duy ở đâu chạy đến, đánh cái "bét" vào mông Nhật khiến Nhật tưởng chừng như trời đang đè xuống cái thân khốn khổ của mình. Nhật hét lên, nhăn mặt nhìn Duy:

- Á, đau quá! Mà làm cái gì vậy?

Duy nhìn Nhật như nhìn kẻ từ đại dương trôi vào:

- Làm gì mà hét ghê vậy?

- Đau. Hôm qua mới bị mẹ đánh. Ui da!

- To xác thế mà còn bị mẹ đánh à? Sao vậy? – Chợt Duy phì cười – Hay ngủ chung với mẹ rồi ái dâm ướt lây sang mẹ?

Nhật bặm môi, thu nắm đấm dứ về phía Duy. Rồi Duy choàng vai Nhật, nói:

- Thôi, không đùa nữa. Có tin sốt dẻo vừa thổi vừa... nghe nhé! Không nghe thì để nó thiu bây giờ.

- Tin gì?

- Lớp mình sắp có hai thành viên mới.

- Thế à? Nhưng sao mà biết mà lớp trưởng

lại chưa biết?

- Vì tao là trợ lý của lớp trưởng mà lý.

Duy cười khì khì trong khi Nhật nhìn nó bằng "đôi mắt có hình viên đạn":

- Mà mày moi tin của cô giám thị giỏi nhỉ!

- Tao có moi đâu. Cô ấy bảo tao về báo cáo lại với mày đấy chứ! Mà chẳng biết là trai hay gái, nếu là gái thì thiên thần hay ác quỷ đây?

Nhật vừa bỏ đi trước vừa làu bàu:

- Chỉ có thiên lôi mới trị được mày thôi.

Duy đuổi theo và bá cổ Nhật đi về lớp. Vừa tới cửa lớp nó đã oang oang:

- Này, này, tụi "dân đen" nghe đây! "Vương quốc" mình sắp có thành viên mới nhé!

Thế là cả lũ tò mò xúm lại quanh Duy. Duy tháo chiếc cặp ở trên vai xuống, ném về phía Nhật. Nhật nhăn mày chụp lấy, lếch thếch về phía bàn cuối. Nhật ngồi xuống ghế, vừa nhăn mặt vì cái móng đau vừa nhìn Duy đang liến thoắng với tụi bạn ở bàn đầu. Tụi bạn lao nhao hỏi Duy:

- Có thành viên mới hả? Mấy tên?

- Boy¹ hay girl² vậy mày?

Duy vỗ vỗ hai tay vào nhau:

- Nào, nào. Ai muốn nghe câu thứ nhất thì đặt lên bàn 500 đồng Việt Nam *mi sò*. Còn câu thứ hai thì gấp đôi nhé!

Cả lũ mặt mày bí xị đặt lên bàn 1.500đ. Có đứa lại còn khó khăn lắm mới phân biệt đâu là tiền đâu là phao cứu hộ cho tiết Sử sắp tới trong cái túi vốn đã sắp lên men. Duy gom tiền, đếm đếm rồi nhét nhanh vào túi quần. Sau đó mới nói:

- Có hai lính mới! Một nam một nữ!

Tức thì cả bọn lao nhao:

- Bao nhiêu phần trăm là thật?

- Mày có xạo không đó?

- Tao xạo làm gì? - Duy gân cổ lên nói - Nếu tao nói sai thì hoàn tiền lại cho chúng mày. OK?

Cả bọn nghe Duy nói thì lần lượt tản ra. Duy chơi thân với lớp trưởng, cứ như là tể tướng của ngài quốc vương vậy. Lời Duy đôi lúc cũng có phần đáng tin. Nhật nhìn Duy đang hí hửng về chỗ ngồi rồi phì cười.

Chuông reo vào tiết. Chưa đầy hai phút sau

¹ Con trai

² Con gái

thì thấy cô chủ nhiệm bước vào lớp, theo sau là hai bé thiên nga đẹp như thiên thần. Cả lớp ồ lên ngạc nhiên. Một vài đứa trong số đó ngạc nhiên vì sự thật không trùng khớp với tin tức của "tê tuống" Duy đưa ra. Và trong lớp có một người ngạc nhiên nhất, mắt cứ mở to hết cỡ mà không có xu hướng dụi lại. Đó là Nhật. Hai bé thiên nga giống như hai giọt nước. Một nhỏ cột tóc đuôi gà với chiếc mũ lưỡi trai trắng. Cô bé kia tóc xõa dài và kẹp tỉ mỉ ở hai bên má, chiếc mũ tai bèo được nằm gọn trên bàn tay. Trời ơi, không ngờ lại gặp oan gia ở nơi này. Hóa ra nhỏ có chị em sinh đôi. Thế hóa ra hôm qua Nhật bị ăn một cái tát là đáng đời. Ở trên bục giảng, giọng cô giáo chủ nhiệm sang sảng:

- Giới thiệu với các em đây là hai thành viên mới của lớp chúng ta, cặp nữ song sinh Hà Thanh Tâm và Hà Băng Tâm. Các em hãy làm quen với bạn nhé!

- Chào các bạn, mình tên là Hà Thanh Tâm.

Thanh nói trước rồi kín đáo huých cùi chỏ vào Băng đang lơ đãng nhìn ra phía sân trường. Băng quay lại, thở dài rồi miễn cưỡng nói:

- Mình là Băng Tâm.

Thanh khẽ nhìn Băng, vẻ không bằng lòng. Cô Nga, giáo viên chủ nhiệm lại nói:

- Bây giờ lớp trưởng sẽ nói một vài điều với hai bạn chứ?

Nhật giật thót khi nghe đến tên mình. Không phải vì ngại hay không dạn dĩ mà vì lần này thì quả là cam go. Nhật từ từ lộ đầu lên sau mấy dãy bàn khiến Thanh hết ngạc nhiên đến sững sờ. Nhật gãi gãi đầu rồi lắp bắp:

- Ờ... Mình là Nguyễn Minh Nhật, lớp trưởng. Minh... mình... thay mặt cả lớp chào đón hai bạn...

Khi Nhật đứng lên thì Băng đang lơ đãng nhìn ra ngoài ban công lớp học. Khi nghe giọng nói quen quen Băng mới quay lại, mở tròn mắt ngạc nhiên. Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Nhật nói xong thì cả lớp vỗ tay rào rào. Thanh và Băng đi về phía chiếc bàn cuối trong lớp, bên cạnh dãy bàn của Nhật và Duy. Trước khi ngồi xuống, Băng còn nhìn Nhật nhếch mày. Nhật tức khí khi chiếc mông lại đau nhói lên. Duy vỗ vai Nhật:

- Nè, sếp! Sao hôm nay nói năng "bèo" quá vậy? Hay bị sét đánh rồi!

Nhật thụy cùi chỏ vào ngực Duy khiến nó la lên. Cả lớp ngồi nghỉ giải lao cho qua 15 phút sinh hoạt đầu giờ. Một số đứa tận dụng thời gian, chuẩn bị "vũ khí" để lát nữa vào trận. Trong khi đó Băng dùng cây thước kẻ khều vào lưng hai đứa ngồi bàn trên. Chúng - một nam một nữ - quay xuống:

- Băng Tâm gọi mình à?

Hai đứa cùng hỏi, chúng không khó khăn gì để phân biệt đâu là Băng Tâm, đâu là Thanh Tâm dù chỉ mới gặp một lần. Băng nhếch mép cười:

- Khều hai người thì gọi hai người chứ gọi ai? Chào hàng xóm nhé! Tên gì vậy?

Cô bạn gái cười:

- Mình tên Lan.

- Còn mình là Hải - Cậu con trai tiếp lời.

Lan nói tiếp:

- Băng Tâm thông cảm nhé! Giờ mình phải ôn lại bài để lát nữa kiểm tra một tiết Sử. Sau này mình sẽ nói chuyện.

- Ờ - Băng Tâm hờ hững đáp. Vậy đấy! Băng lạnh lùng nhưng lúc nào cũng bạo dạn còn Thanh thì luôn im lặng và khép nép. Ở dãy bàn bên

cạnh, Nhật đang hỏi Duy:

- Mày thuộc Sử hết chưa?

Duy quay sang nhìn Nhật, cười:

- Thuộc hết rồi nhưng... chín bài, ba mục lớn, năm mục nhỏ còn lại khó nuốt quá, nên tao đành trông cậy vào mày.

- Tao cho mày ngủ ba ngày ba đêm cũng không mơ thấy đâu nhé! - Nhật bực dọc đáp lại. Duy liếc Nhật:

- Không thì thôi. Làm gì ra vẻ ta là đứa học bài rồi ghê thế? Không có mày thì Lào với Mỹ vẫn đánh nhau chứ tao không ngu đến nỗi ghi... Mỹ với Lào đâu nhé!

Nói đến đây thì Duy thấy Băng đang bắt chuyện với hai đứa bàn trên vội chồm sang nói:

- Nè, cô bạn, bên này cũng là hàng xóm nè!

Băng quay sang, cười:

- Vâng, chào láng giềng! Láng giềng tên gì ấy nhỉ?

- Hấn tên là Nhật - Duy chỉ vào Nhật rồi nói tiếp - Còn tôi là Duy.

Vừa lúc chuông reo, cả lớp lục tục lấy giấy

bút và ghi câu hỏi. Vì Thanh và Bằng chưa kịp chuẩn bị nên được miễn kiểm tra. Cả lớp im phăng phắc làm bài. Bằng ngồi tựa lưng vào tường và quan sát khắp lớp, có tiếng sột soạt của mấy chiếc "phao" vọng ra từ đâu đó. Bằng quay sang lớp trưởng, hắn đang hí hoáy viết đến nỗi không buồn cho bàn tay nó nghỉ giải lao. Lớp trưởng có khác, đọc đoán và nguyên tắc ra trò. Bằng khẽ liếc nhìn bài Nhật nói khẽ:

- Mỹ thực hiện "chiến tranh đặc biệt" vào năm 64 chứ, sao lại ghi 45?

Nhật ngạc nhiên quay sang, Bằng đang nhìn lên bảng. Nhật nhìn lại bài của mình rồi vội vàng sửa. Bên cạnh Duy đang hí hoáy chép thì tự dưng tờ giấy được nâng lên cao kèm một giọng lạnh lùng:

- Học hành thế này đây hả? Chéo bài!

Cô dùng cây bút đỏ chéo hai đường dài ngoằn ngoèo không thương tiếc lên bài của Duy. "Người bạn đời" của Duy bị cô cướp mất rồi. Duy quay sang "vị cứu tinh" duy nhất còn lại của mình. Nhưng hắn nào khác chi thần chết. Hắn che bài lại cho đến khi cô giáo đi thu bài. Tệ thật! Chết tiệt...

Nhật nộp bài xong đi xuống chỗ ngồi, nhìn Bằng cảm kích:

- Cảm ơn cậu nhé!

Bằng không có phản ứng gì. Chợt Nhật bị Duy túm cổ áo:

- Mà y mà là bạn thân của tao à? Có là hại thân tao thì có. Ôi trời ơi, mười cái roi mây tôi chịu sao nổi hử trời?

Nhật nhìn Duy đang ôm đầu ôm cổ than vãn, rồi phì cười. Chợt một tốp mấy đứa trong lớp đi đến, vực Duy dậy:

- Này, "tể tướng", tin tức sai sự thật nhé! Giữ lời đi chứ!

Duy uể oải đứng lên, móc tiền trong túi ra:

- Rồi. Câu hỏi thứ nhất tao trả lời đúng nên tao giữ lại. Câu thứ hai đúng một nửa nên tao trả lại một nửa số tiền cho chúng mày.

- Khôn thế bố già!

- Khôn gì? Tao làm được phần nào tao ăn phần ấy chứ! Lải nhải hoài tao đi cho tụi bây không còn sợi tóc bây giờ. Bố già đang bực mình, nhá!

Cả bọn nhìn Duy, bĩu môi rồi tản ra hết. Nhật

cười rồi bá cổ Duy, kéo tuột nó xuống căng tin.

Tan học, Nhật đuổi theo cô bé có suối tóc dài phía sau lưng, gọi:

- Thanh Tâm!

Thanh quay đầu lại, chờ Nhật chạy đến. Nhật cười:

- Hôm qua thật không phải. Xin lỗi cậu nhé!

Thanh khẽ cúi đầu:

- Đâu có. Mình xin lỗi cậu mới đúng.

Nhật và Thanh vừa đi song song vừa nói:

- Nhật à, cậu đừng ghét em gái mình. Nó là vậy nhưng mình biết nó rất tốt. Nó hay lấy cắp đồ của người ta nhưng mình lại chẳng bao giờ thấy nó đem đồ gì lạ về nhà.

Nhật cười:

- Mình không có ác cảm gì với Băng Tâm. Chỉ lần đầu gặp nhau, không hiểu sao mình lại biết Băng Tâm không phải là người xấu.

Thanh mỉm cười. Trong lúc ấy Băng nhìn thấy hai người trò chuyện nên quay đi. Vừa lúc Thanh trông thấy Băng, Thanh cười chào Nhật rồi chạy về phía Băng. Nhật nhìn theo hai cô bạn,

đúng là trên đời này chẳng có gì giống cái gì, dù là hai giọt nước.



3. Buổi sáng trong lành, Nhật lững thững đi về phía lớp học thì Duy ở đâu chạy đến quàng lấy cổ Nhật, nghêu ngao hát: *"Cuộc đời vẫn đẹp sao, tình yêu vẫn đẹp sao..."*.

Nhật vẫn bình thản bước, vừa liếc nhìn Duy vừa hỏi:

- Mà hát bậy bạ cái gì đấy?

Duy cười toe toét, vừa vỗ vỗ tay vào túi quần vừa nói:

- Bác tao mới "ban" đấy. 50 đô - Rồi Duy giơ hai tay lên trời, cười ha hả - Trời ơi sung sướng quá! Đi! Hôm nay tao khao mày một châu... yaourt.

Duy kéo tuột tay Nhật vào căn-tin trường, tình cờ gặp Băng và Thanh cũng đang có mặt ở đó. Duy láu táu bước đến và ngồi xuống trước:

- A, good morning¹ Băng, Thanh!

Nhật ngồi xuống sau, cười:

¹ Chào buổi sáng

- Chào Băng, chào Thanh!

Thanh cười đáp lại. Băng thì vẫn hờ hững ngậm chiếc ống hút trong mồm. Duy gọi thức uống rồi nói:

- Tối chủ nhật này hai bạn có rảnh không?

- Chi vậy? - Thanh nhướn mắt hỏi.

- Đòi tôi mới lên hương. Muốn rủ hai bạn cùng đi xem *liveshow* Mỹ Tâm với hai đứa tui cho vui.

Thanh mỉm cười:

- Cũng được.

Lúc cả bọn đứng lên, Duy nói:

- Để tui trả cho.

Băng hờ hững rút tiền trong túi ra, vừa đặt xuống bàn vừa nói:

- Thôi, tôi không muốn mắc nợ ai cả. Phần của tôi đây!

Băng nói rồi bỏ đi trước. Chợt Băng quay lại:

- À, tối chủ nhật tới tôi không đi đâu nhé!

Ba người nhìn theo dáng Băng đang xa dần. Thanh toán tiền xong, cả ba kéo nhau về lớp. Lúc ngồi cạnh Băng, Thanh nói:

- Lúc này trong căn-tin, sao em lại làm như vậy?

Băng xoay xoay cây bút trên tay, đáp:

- Chẳng tại sao cả. Em muốn tự làm cái gì đó cho mình. Em không muốn nhờ vả ai hết.

Thanh nhìn Băng, thở dài rồi quay đi. Mọi cuộc tranh luận chấm dứt khi chuông reo lên và cô giáo bước vào lớp.



Tối chủ nhật, Thanh đứng trước gương, vuốt lại tà áo rồi nhìn Băng đang chơi *game* trên máy vi tính, nói:

- Em không đi thật đấy à?

Băng nhìn chăm chú vào màn hình, im lặng thay cho cái gật đầu. Vừa lúc tiếng chuông cổng vang lên, Thanh vội chạy xuống dưới nhà trong khi Băng lén nhìn theo. Mở cánh cửa ra, gặp hai người bạn Thanh nói ngay:

- Băng không đi các cậu ạ!

Nhật và Duy nhìn nhau. Duy bước xuống xe, nói:

- Để mình vào gọi Băng.

Duy định bước đi nhưng đã bị Thanh níu tay lại:

- Đừng, mình hiểu tính Bẵg lắm. Không ai thuyết phục được nó đâu.

Nhật và Duy cũng đành xuôi theo. Thanh dắt xe ra rồi khép cánh cổng lại. Nhật chở Thanh còn Duy chạy một mình. Bóng ba người hòa vào dòng xe hối hả trên đường...

Bẵg lén nhìn theo họ qua cánh cửa sổ rồi thở dài ngồi xuống ghế. Bẵg uể oải tắt phím màn hình, gác hai chân lên bàn, gối đầu ra phía sau lưng ghế. Từ trước đến giờ, Bẵg thấy mình sống thật vô vị, thừa thãi và Bẵg nghĩ ra một trò giải trí thật quái: ăn trộm. Bẵg muốn người ta đánh mình. Bẵg muốn được nghe người ta chửi hoặc ít nhất là nhìn Bẵg như một kẻ tội đồ. Nhưng... không may là trình độ nghề nghiệp của Bẵg quá cao siêu khiến điều ấy chưa một lần xảy ra. Những thứ Bẵg lấy cắp được, Bẵg không đem về làm của riêng. Khi thì âm thầm nhét vào cánh cửa sổ của một ngôi nhà nào đó hoặc tặng cho những em nhỏ lang thang vỉa hè.

Nhưng đấy là trước kia, còn bây giờ khi gặp Nhật, mọi suy nghĩ trong Bẵg bị rối loạn. Nhật

cương nghị, sống chân thật. Băng ái ngại khi nhìn vào đôi mắt của cậu ấy. Băng thấy mình xa vời quá để hướng đến một tình bạn.



Đầu giờ học, cô Thảo phát bài kiểm tra. Cô cầm xấp bài đứng trên bục giảng, nhận xét với cả lớp:

- Đợt kiểm tra này xem ra điểm không quá thấp. Chỉ có điều câu cuối cùng hơi khó nên không ai làm được. Chỉ có một em tên là Hà Băng Tâm giải được câu này. Em nào là Hà Băng Tâm?

Cả lớp ngoái nhìn chờ đợi. Băng không lấy gì làm hứng khởi, chỉ đứng lên cho có lệ. Cô Thảo cười:

- Em làm tốt lắm! Đạt điểm tuyệt đối. Thôi, các em phát bài ra nào!

Mấy đứa ở bàn đầu lon ton chạy lên giành. Bài được phát cho Băng xong, Nhật dòm sang cười:

- Băng Tâm giỏi thật đấy!

Băng chỉ cười gượng, lúc nãy thấp thoáng thấy bài của Nhật được 9,5. Bài của Thanh được 9

và Duy cũng đang hí hửng với số điểm là 8 của mình sau những lần học nhóm với Nhật.

Hôm nay là vậy, nhưng hôm sau thì:

- Học hành như thế này đây à? Chỉ có vài dòng trong vở mà cũng không chịu học.

Cô Sứ dạy Công dân bực dọc mắng. Hà Băng Tâm vẫn im lặng. Cô mắng tiếp:

- Em nhìn chị của mình xem, vẫn như em từ đầu đến chân, mà người ta học hành nghiêm túc. Có bao giờ như em...

- Thưa cô - Đột nhiên Băng ngắt lời cô - Cô mắng em thế nào cũng được nhưng cô đừng đem em ra so sánh với người khác.

- Người khác à? Là chị của em, người chị giống em từ đầu đến chân đấy!

- Là ai thì cũng được. Mỗi người có một ưu điểm riêng, đừng có đem người này so sánh với người nọ.

- Em... em đi quá xa rồi đấy! 0 điểm và phạt em cả tiết này ra lao động dọn lá rụng phía sau trường.

Băng quay đi, không buồn lấy vở về. Băng nhìn cả một đồng rác, thở dài rồi cúi xuống hốt lá

cho vào thùng rác.

Giờ ra chơi, Nhật ra chỗ Băng, đưa cho Băng một chiếc chổi, trong khi Băng đang nhặt từng cái lá. Nhật nói:

- Nè, quét gom lại cho nhanh.

Nói rồi Nhật cúi xuống quét rác. Băng nhận lấy chiếc chổi và quét cùng với Nhật. Hai đứa cùng làm trong im lặng. Được một lát thì Băng ngồi xuống nghỉ. Nhật đưa cho Băng một lon nước ướp lạnh trước đôi mắt ngỡ ngàng của Băng. Nhật cười:

- Ngạc nhiên lắm à? Minh mua từ lúc nãy lận. Băng uống đi!

Băng đón lấy lon nước. Nhật ngồi xuống cạnh Băng, tháo nắp lon uống một hơi rồi nói:

- Băng nè...

- Nếu cậu muốn dạy tôi về cách cư xử với giáo viên sao cho lễ phép thì cậu về lớp đi.

Băng ngắt lời Nhật. Nhật lắc đầu:

- Không! Ý mình là muốn Băng hãy học hành tốt hơn.

- Tôi dốt lắm, có cố đến mấy cũng chẳng giỏi như ai kia.

- Băng nói vậy ai mà tin. Bài kiểm tra Toán chỉ mình Băng được điểm 10. Băng cứ siêng học bài vào, đảm bảo Băng sẽ giỏi đều các môn.

- Tôi không cần cậu quan tâm. Bài là của tôi, tôi không muốn học thì chẳng ai có thể bắt tôi học được cả. Tôi ghét lắm!

- Cậu là một thành viên trong lớp. Cậu phải sống vì tập thể chứ không phải chỉ sống cho riêng mình. Sự cố gắng của mỗi cá nhân mới đưa tập thể lớp đi lên được. Tôi là lớp trưởng, tôi có nhiệm vụ bắt cá nhân phải sống vì tập thể. Thôi, quét tiếp đi!

Nhật đứng lên quét rác, Băng uể oải đứng lên theo. Khi quét rác, Nhật vô tình để văng một đồng lá vào người Băng. Nhật cười rồi lại cố tình hất lá vào người Băng thêm nữa. Băng mím môi xô Nhật ngã vào cả đồng lá khô. Nhìn Nhật bị lá phủ đầy mặt mũi, Băng bật cười. Chợt Nhật nói như reo:

- À, cậu cười rồi nhé! Ừ, cứ cười lên như thế, trông thế giới có vẻ... hòa bình hơn.

Nghe Nhật nói, Băng vội vã thu lại nụ cười rồi cúi xuống cặm cụi quét lá. Nhật cũng cười rồi

bật dậy quét cùng với Băng. Tiếng lá khô xào xạc hòa với tiếng chổi tre nghe dịu lại lòng người. Cả hai làm việc say sưa mà chẳng hay giờ ra chơi hết từ lúc nào. Đến khi công việc xong xuôi, Nhật mới sực nhớ. Chẳng buồn trả chiếc chổi tre lại cho bác lao công, Nhật quẳng vội nó bên cạnh thùng rác rồi kéo Băng chạy về phía lớp học. Cả hai dừng lại trước cửa lớp trong khi thầy Toàn dạy Lý đang nhìn ra với đôi mắt cháy lửa:

- Hai em đi đâu về?

Nhật và Băng đưa mắt nhìn nhau...



Ngay ngày hôm sau, Nhật áp dụng ngay chính sách của mình. "Vua" có khác, nói là làm ngay. Vừa đặt chiếc cặp xuống bàn, Nhật nói ngay với Băng đang ngồi bên cạnh:

- Nào! Bắt đầu. Đọc bài cho mình nghe đi!

Băng giương đôi mắt ngạc nhiên nhìn Nhật:

- Bài gì?

- Bài Sử chứ bài gì? Thôi, đọc lệ đi!

Băng cười gằn rồi nhìn Nhật:

- Cậu có ấm đầu không đấy? Thời tiết đâu có

thay đổi đột ngột?

- Mình không đùa đâu. Từ nay mình sẽ dò bài cậu trước khi vào học. Chưa học bài phải không? - Nhật lấy trong cặp ra một tờ giấy, hí hoáy ghi gì vào trong đó - Từ nay cậu mà không học bài thì phải chịu cho mình hai bịch *yaourt*, còn nếu cậu đã thuộc thì mình chịu cậu một quả xoài. Giờ Sứ là tiết thứ 5, tranh thủ giờ ra chơi và giờ nghỉ giải lao học đi nhé!

Băng đứng dậy, nheo mắt nhìn Nhật:

- Tôi cũng không dư thời gian để đùa với cậu đâu. Cậu làm như tôi là con rối của cậu vậy.

Nhật nhún vai:

- Tùy cậu thôi. Nếu cứ muốn mất hai gói *yaourt* dài dài.

Băng nhăn mặt bỏ đi. Tuy nói vậy nhưng giờ ra chơi, Nhật lại lén thấy Băng chăm chú vào quyển vở. Tiết thứ 5 cô giáo gọi Băng lên bảng. Cả lớp có vẻ ngạc nhiên khi thấy Băng trả lời bài khá trôi chảy. Cô Nga, giáo viên chủ nhiệm, dạy Sứ cười:

- Em tiến bộ lắm! Cứ vậy mà lên nhé!

Nhật nhìn Băng về chỗ ngồi với điểm 9 trong

trang vở. “Nhỏ thông minh đấy chứ! Chỉ tội hơi buồn”. Nhật mỉm cười, nghĩ thầm.

Tan học, Nhật vừa đuổi theo Băng vừa gọi:

- Băng Tâm! Băng Tâm!

Có lẽ Băng đã nghe nhưng vẫn không quay đầu lại hoặc đứng chờ khiến Nhật đuổi theo muốn hụt hơi. Nhật vừa dừng lại bên cạnh Băng đã nói ngay:

- Nè, muốn trốn hả? Cậu còn nợ tôi hai gói *yaourt* nhé!

- Nợ nần gì. Tôi thuộc bài rồi.

Băng trả lời mà không quay đầu sang. Nhật nhún vai sửa lại chiếc cặp vắt chéo trên vai, nói:

- Nhưng Băng phải thuộc từ đầu giờ thì mới được. Đừng lười thôi nữa, đi nào!

Nhật kéo tay Băng vào căng-tin. Lần thứ hai Nhật nắm tay Băng, Băng nghe trong người như có luồng điện chạy qua. Nhật đứng trước tủ kính, nói với bác chủ quán:

- Bác ạ, cho con hai bịch *yaourt*.

Nhật đón lấy hai bịch *yaourt* từ tay bác chủ quán rồi nhìn Băng, cười:

- Phần này của mình. Muốn ăn thì... tự mua lấy. Thôi, mình về trước đây.

Băng nhìn theo Nhật đang rời khỏi căng-tin rồi quay lại trả tiền cho bác chủ quán. Băng dắt xe ra gặp Thanh ở cổng trường. Hai chị em đạp xe về nhà. Lòng Băng lâng lâng một cảm giác hạnh phúc, hạnh phúc vì lần đầu tiên Băng trả lời được câu hỏi của cô giáo.



Chiều hôm sau, khi Băng đẩy cánh cổng bước vào nhà thì hơi khựng lại khi nhận ra một chiếc xe đạp lạ để trong sân nhà. Băng đi vào trong nhà và nhận ra Nhật đang trò chuyện với Thanh trong phòng khách. Nghe tiếng động, cả hai ngẩng lên. Nhật cười:

- Chào Băng, cậu đi chơi về đấy à?

Băng đi đến gần, hỏi:

- Cậu đến đây làm gì?

- Mình đến để giám sát việc cậu học bài. Tiết Sử là tiết thứ năm thì cậu tranh thủ học được. Nhưng còn tiết Sinh thứ 1 hay tiết Công dân thứ 2 thì sao. Tốt nhất là học ngay từ ở nhà.

- Cậu đi về đi!

Giọng Băng đầy bàng quan và lạnh lùng. Thanh hơi sững sờ trước thái độ của Băng nhưng Nhật thì vẫn bình thản:

- Băng à, sao cậu không chịu hiểu là...

- Tôi không cần hiểu gì cả - Băng ngắt lời Nhật - Tôi biết phải làm gì với việc học của mình. Tôi không cần cậu lo hộ. Cậu đi về đi!

Nhật cúi xuống lấy những quyển vở rồi nói:

- Ngày mai mình lại đến. Mình về nhé!

Thanh tiễn Nhật ra cổng, rồi rít xin lỗi Nhật. Nhật cười rồi phóng lên xe đạp đi. Thanh quay vào nhà trách Băng:

- Băng à, sao em lại nói như vậy với Nhật. Cậu ấy là bạn nên mới đến...

Băng vội vã bỏ đi không để cho Thanh kịp nói hết câu. Băng về phòng, đánh "rầm" cửa lại rồi thả người xuống giường. Băng xấu lắm, Băng không xứng với Nhật. Băng thấy sợ mỗi khi gần gũi Nhật. Băng không muốn làm phí thời gian của Nhật, cái thời gian mà Nhật có thể để dành để làm nhiều việc tốt hơn.

Hôm sau Nhật lại đến, điều đó khiến Băng

ngạc nhiên hơn tất cả mọi điều. Nhật không nói gì, kéo tay Băng về phòng và ấn người Băng xuống chiếc ghế trước bàn học. Nhật hất đầu:

- Mai có tiết Sinh, lấy vở ra học đi!

Nói rồi Nhật ngồi xuống, cặm cụi làm nốt bài tập Hóa. Băng nhìn Nhật đang nhăn mày nghĩ ngợi. Chợt Nhật ngẩng lên, giục:

- Học bài đi chứ!

Băng cúi xuống trang vở. Nhật làm xong bài tập nhưng Băng vẫn chưa học xong. Nhật ra ngoài ban công đứng hóng mát trong khi chờ đợi. Lát sau thì nghe Băng nói:

- Thuộc rồi.

Nhật quay vào và dò bài cho Băng. Xong, Nhật gật gù:

- Tốt rồi đấy! Thôi, mình về.

Nhật ôm sách vở đi ra khỏi phòng, Băng chẳng buồn đi theo tiễn. Còn lại một mình trong phòng, Băng nhăn mặt quẳng cây bút xuống bàn học.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba rồi sang ngày thứ năm, Nhật vẫn đến đều đều. Băng không thể cưỡng lại được sự nhiệt tình và ánh lửa nồng nàn

trong mắt Nhật. Vả lại vào những buổi chiều như thế này, Băng cảm thấy thật buồn khi quanh Băng không có ai ngoài cô Nhân giúp việc, mà cô thì bận bịu với hàng đống công việc, làm gì có thời giờ trò chuyện với Băng. Thanh đi học vi tính, học thêm tiếng Anh, mẹ thì đi làm suốt cả ngày ở cái công ty to đùng ấy, nên có Nhật đến ngồi cạnh để... Băng bực mình cũng đỡ thấy buồn.

Băng hỏi trong khi Nhật đang đưa ngón tay sờ khóe môi, mắt nhìn lên trần nhà:

- Chẳng lẽ từ đây đến cuối năm học, cậu cứ đến đây mãi à?

Nhật lia tia nhìn từ trần nhà xuống mặt Băng:

- Là lớp trưởng nên mình có nhiều việc để làm lắm. Nếu cậu thương mình thì tự học bài ở nhà đi.

Băng giật thót khi nghe Nhật nói. Băng giả vờ cầm cúi vào cuốn vở để che giấu nỗi xấu hổ trong khi Nhật đang tùm tùm cười vì một cuốn truyện tranh.

Những ngày sau đó, Băng cảm thấy như mình đang chờ đợi khi cứ đến 3 giờ chiều mà không thấy Nhật đến. Rồi một hôm, Băng chờ

mãi mà Nhật vẫn không đến. Vì sao thế nhỉ?

Hôm sau, Nhật vừa vào lớp thì đã nhìn Băng, cười...

- Hôm qua mình bị cảm, mệt, nên không đến được. Cậu học bài rồi chứ?

Băng nghe giọng Nhật nghệt nghệt, mệt mỏi. Băng muốn hỏi là "Cậu đã uống thuốc chưa? Sao không ở nhà nghỉ?" nhưng không hiểu sao không thể cất thành lời, chỉ thốt ra được mỗi tiếng thờ ơ.

- Rồi.

Băng nói rồi đi về chỗ ngồi. Nhật theo sau, nói:

- Mình đã uống thuốc rồi. Mình không nghỉ học được vì còn phải đến để xem cậu thuộc bài chưa chứ! Lỡ mà cậu chưa thuộc thì mình mất trắng hai gói *yaourt* à?

Băng hơi khựng lại khi nghe Nhật nói. Sao thế nhỉ? Hay Nhật đọc được sự lo lắng trong mắt Băng?

Chiều, Băng đến thăm Nhật. Đứng trước cổng nhà, Băng cứ ngần ngại không muốn vào. Băng đi vòng qua phía cửa sổ phòng Nhật. Băng nhặt một viên sỏi ném vào phòng. Nhật đang nằm trên

giường nghỉ, khẽ trở mình khi nghe có tiếng động. Nhật ngồi dậy và hơi nhăn mày khi thấy trong phòng mình có một viên đá. Nhật còn đang ngỡ ngác thì bỗng một viên sỏi khác bay từ cửa sổ vào trúng ngay vào trán Nhật. Nhật thò đầu ra ngoài cửa sổ và gặp Băng đang ngược mắt nhìn lên. Nhật nói vọng xuống:

- Chờ mình một lát.

- Ê!

Nhật lại thò đầu ra khi nghe Băng gọi. Băng vẫy vẫy tay như muốn nói: "Thôi, khỏi!". Băng bắt hai tay làm loa, hỏi:

- Đỡ mệt chưa?

Nhật gật gật đầu rồi chụp lấy một quả cóc do Băng ném lên. Băng thoáng nhìn Nhật rồi quay đi. Nhật mỉm cười nhìn Băng. Ôi, có ai đi thăm bệnh nhân kỳ quặc như thế này chưa?



4 Băng đang lững thững bước về phía lớp học thì chợt khựng lại khi nhận ra Nhật đang đứng từ xa, đưa tay vẫy vẫy cùng với nụ cười thật tươi. Băng không hiểu là mình đang tiến

gần đến Nhật từ lúc nào, trong khi lòng dặn lòng là phải luôn xa lánh Nhật. Nhưng vì đâu Băng không thể hất hình bóng của Nhật ra khỏi cuộc sống của mình?

Nhật hài hước mà cương nghị, tốt bụng và chân thành. Nụ cười ấy, ánh mắt ấm áp ấy chẳng biết dành cho ai. Và cũng chẳng ai biết được sự quan tâm của cậu lớp trưởng này dành cho cái gì, tình yêu hay tình bạn?

Nhật chạy về phía Băng, đưa cho Băng một quả xoài. Băng quay đi:

- Tôi không thích ăn xoài.
- Băng xạo. Con gái ai lại không thích ăn xoài.
- Tôi khác với họ.
- Ủ, khác. Cậu khác với họ nhiều lắm!

Giọng nói của Nhật bỗng trở nên thay đổi và đôi mắt ấy nhìn Băng khác đi. Băng khẽ ngược lên nhìn Nhật rồi cup mắt xuống. Băng nói thật nhẹ:

- Sao cậu lại tốt với tôi như vậy?
- Vì sao à? – Nhật nhún vai - Mình cũng không biết nữa.

Đột nhiên Băng hỏi:

- O, sao trán của cậu lại sưng vậy?

Nhật sờ tay lên trán, cười:

- Ai biết. Tự dưng hôm qua có đứa nào chơi nghịch ném đá vào nhà mình làm mình chịu trận oan thế này đây.

Nhật tâng quả xoài lên rồi nói tiếp:

- Họ ném đá vào đầu tôi, tôi lại đem xoài cho họ ăn còn bị họ từ chối. Tôi ngốc quá Băng nhỉ?

Băng im lặng không đáp. Ủ. Cậu ngốc lắm! Ngay cả khi người ta muốn lánh xa cậu mà cậu cũng không biết. Nhưng Băng đâu biết là Nhật không ngốc mà là cứng đầu. Như thế nào nhỉ, cái cảm giác ấy lần đầu tiên Nhật gặp phải. Sống cho một người, vì một người mà sống và hạnh phúc khi nhìn người ta cười. Con đường như rải đầy hoa khi có người ta đi bên cạnh, sân trường như rực rỡ ánh nắng vàng khi ai đó cười. Tất cả đều tươi đẹp và giờ đây, khi đi bên một cô nhỏ lạnh lùng và ương bướng, Nhật cảm thấy thế.

Mùa đông đến rồi đó. Những cơn mưa rơi nhẹ nhẹ bên cửa lớp. Một cô nàng chống cằm mơ màng nhìn ra ngoài. Một chiếc lá chột rơi xuống, cô nàng thốt lên: "Ôi, lá rơi đẹp quá!" khiến đầu

đình ngồi bên cạnh bị giật mình, lầu bầu câu gì đó vì cô nàng quấy rối giấc ngủ của chàng. Băng ngồi dựa lưng vào tường, nghĩ bâng quơ. Học trò là vậy đó sao? Tối xem phim, khuya học bài, sáng lên lớp ngủ, chẳng màng đến bệnh sốt xuất huyết, trưa thì lon ton theo chân đưa bạn vào quán chè ăn ké. Hồn nhiên, nghịch ngợm và vô lo, sao Băng không như chúng?

Mưa mùa đông đến vội vàng, chỉ đủ làm ướt thêm lớp rồi cũng đi rất vội vã. Nhưng đôi khi mưa cũng đi thật đột ngột. Tan học, tụi học trò túa ra ban công lớp và đứng chờ. Mấy đứa cẩn thận mang theo áo mưa thì nghênh ngang ra về, càng càng cái mặt lên thấy dễ ghét. Băng cũng đang đứng trước thềm cửa lớp với các bạn. Chợt Nhật ở đâu bước đến chìa một chiếc áo mưa trước mặt Băng. Băng lại từ chối.

- Tôi không cần.
- Trời mưa mà không cần áo mưa sao?
- Tôi lấy thì Nhật về bằng gì?

Băng quay sang hỏi. Nhật dúm chiếc áo mưa vào tay Băng, nói:

- Ai mượn cậu lo cho mình. Thôi, về đi!

Băng miễn cưỡng khoác chiếc áo mưa lên người và ra về. Thanh Tâm thấy hết và Thanh hiểu. Băng thật hạnh phúc. Có nhiều người dành tình cảm cho Băng mà Băng không hiểu hoặc là cố tình xa lánh. Mẹ yêu Băng nhiều hơn là Băng nghĩ. Vậy mà lúc nào Băng cũng làm cho người yêu Băng phải đau lòng. Lòng Nhật đỏ trái rộng ra trước mắt, nhưng Băng cứ thờ ơ không đón nhận trong khi Thanh thì khao khát muốn có được.

Một hôm, Băng đang đạp xe đến trường thì trời đổ mưa đột ngột. Băng không dừng lại mặc áo mưa mà cố đạp đi. Mưa rơi nhiều quá! Mưa thấm dần và làm ướt nhem tấm áo dài mỏng manh của Băng. Băng gửi xe rồi chạy vội về lớp, đưa tay phủi phủi những hạt mưa dính trên áo. Băng ngẩng lên thì thấy Nhật đang đứng trước cửa lớp. Chợt Nhật nhăn mặt bực bội (điều mà Băng chưa từng thấy):

- Trời mưa sao không mặc áo mưa?

Băng hơi khựng lại rồi ương bướng trả lời:

- Mặc hay không kệ tôi.

Băng định đi vào lớp nhưng đã bị Nhật níu

lại và dẫn mạnh tay Băng ra. Băng sững sờ nhìn Nhật, sao hôm nay Nhật lại cộc cằn như vậy?

- Tôi nói rồi đấy! Mưa thì phải mặc áo mưa vào!

Nhật nói rồi dùng dùng bỏ vào lớp. Băng cũng đi vào và ngồi phịch xuống ghế, lòng bực bội không hiểu có chuyện gì đang xảy ra. Chợt nhỏ Lan ngồi bàn trên quay xuống, thì thầm vào tai Băng:

- Sao mà mày không mặc áo mưa để ướt nhem vậy? Thấy hết rồi kìa!

Băng sượng người, là vì vậy ư? Băng quay sang, Nhật đang rất giận thì phải. Suốt cả buổi học ngày hôm đó, Băng cứ ray rứt không yên.

Tan học, Nhật dúm vào tay Băng một mảnh giấy rồi vội vã đi trước. Băng nhẹ giở tờ giấy ra: "Băng Tâm à, mình xin lỗi cậu. Mong là cậu hiểu mình". Chỉ vồn vện từng ấy, Băng gấp tờ giấy lại. Nhật ơi, mình hiểu chứ! Nhưng mình không muốn nhìn thấy đôi mắt buồn sâu thăm thẳm của chị Thanh. Chị ấy yếu đuối, tâm hồn dễ sụp đổ và nhất là chị ấy xứng đáng hơn Băng.



5. Thi học kỳ I xong, tụi học trò được một khoảng thời gian thư thái để chuẩn bị đón Tết.

Nhà trường cho học sinh nghỉ trước Tết ba ngày. Sắp đến Tết, không khí của cuộc sống như rộn rã hơn. Khắp phố phường hoa lá giăng đầy, nhịp sống hối hả hơn. Mọi người ùa nhau ra đường mua sắm Tết.

Đêm giao thừa, trời se se lạnh trong cơn mưa xuân nhè nhẹ. Băng ngồi xếp bằng trước hiên nhà trên chiếc ghế, làn mưa xuân nhè nhẹ rơi nghiêng. Trời dần đi vào khuya nhưng phố phường vẫn nhộn nhịp. Bỗng dưng có ai đó đi vào nhà, vừa chạy vừa cúi người như để né những làn mưa. Băng ngược mắt nhìn lên, nhận ra Nhật trong khi Nhật vừa đang vuốt vuốt nước trên chiếc áo, vừa cười.

- Cậu đi đâu vậy?

Băng hỏi. Nhật hất đầu ra đường:

- Sắp 12 giờ rồi. Cậu đi đón giao thừa với mình nhé!

- Không.

- Đừng bướng vậy. Ở nhà buồn lắm!

Nhật nói rồi nắm tay Băng chạy khiến Băng chới với sắp ngã. Băng vừa chạy theo Nhật vừa kêu:

- Này, thả tay tôi ra! Có nghe không?

Nhật đứng khựng lại, nhìn Băng nồng nàn:

- Mình sẽ không thả đâu. Mình sợ cậu chạy đi mất. Thôi, giờ tụi mình lên chùa hái lộc nhé!

Băng không nói gì thêm, không phản đối để mặc cho Nhật nắm tay Băng chạy trong làn mưa se buốt. Hai đứa lên chùa, người ta đến hái lộc đông oi là đông. Một năm mới sắp đến, lòng người cũng mới mẻ hơn. Nhật với tay ngắt một chùm hoa bằng lăng tím, đưa cho Băng. Băng không nhận. Băng là vậy, cứ luôn từ chối những gì thuộc về Nhật. Nhật nói, Băng nghe giọng Nhật thật ấm, ấm nồng như ánh lửa vậy.

- Cậu đừng như vậy. Mình biết cậu xa lánh mình là vì cái gì. Nhưng tại sao cậu không nhìn sự việc ở khía cạnh lạc quan hơn. Cậu sống không thật với con người mình rồi từ đó sinh ra mặc cảm. Tại sao lại như vậy? Mình không biết vì sao mình không xem cậu là một người xấu. Mình không biết vì sao mình lại quan tâm nhiều đến

cuộc sống của cậu. Mình không hiểu vì sao mình lại tốt với cậu. Nhưng cuối cùng mình biết, hàng ngàn sự việc chỉ gói gọn trong một lý do duy nhất: vì mình yêu cậu.

Càng nghe Nhật nói, Băng càng lúc càng nghe tim mình nhói lại. Sao cuộc sống lại gửi Nhật vào với cuộc đời của Hà Băng Tâm? Hay đó là định mệnh. Nhật nhìn đôi mắt Băng long lanh nước. Đôi mắt ấy sáng lấp lánh như hai vì sao giữa bầu trời đêm giao thừa trong lành. Tiếng chuông chùa ngân vang, nghe ngọt ngào và cao thượng biết bao! Mái tóc Nhật ướt đầm bởi những giọt mưa hiền. Tiếng Nhật vẫn vang lên đều đều cùng với tiếng rơi róc rách của những giọt mưa.

- Băng Tâm ơi, cậu lạnh lùng như chính cái tên của cậu vậy. Mình là Minh Nhật, là ánh mặt trời. Mình có thể xóa tan tảng băng trong lòng cậu được không?

Băng ngược lên nhìn Nhật, vừa lúc vang lên tiếng pháo giao thừa. Mọi người không hẹn mà cùng ngược lên bầu trời nhìn từng chùm pháo hoa đang tỏa sáng. Băng xòe bàn tay mình ra đón lấy chùm hoa bằng lăng, bàn tay kia nắm gọn trong đôi tay rần rỗi của Nhật. Hai đứa chạy trong làn

HOA BĂNG LĂNG NGÀY ẤY

mưa. Mưa đêm xuân lạnh quá, buốt còng cả bàn tay Băng nhưng sao Băng vẫn nghe lòng mình ấm áp. Có lẽ vì trên đường hai đứa đi, cánh hoa băng lăng đang rải đều...

N.T.T.H

MỤC LỤC

Cây mùa thay lá	5
Hoa bằng lăng ngày ấy	78



NGUYỄN THỊ THU HÀ

Sinh ngày 22.10.1987.

Nhiệm là sinh viên trường Đại học Sư phạm TP.Đà Nẵng.

Đã xuất bản: Nắng cuối chân trời, truyện vừa, N X B Kim Đồng, 2005



Đón đọc tử sách
"TUỔI MỚI LỚN"

ANH CHÀNG HÁT NHÉP

Tập truyện ngắn của
NGUYỄN AN CƯ
(Bến Tre)

Phát hành
thứ sáu **9-3-2007**



1200700180007



Giá: 8.500đ